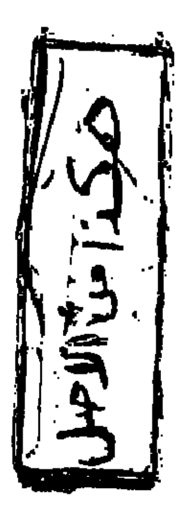

מעריב

מישל [illegible]

הדרבי שהדליק את ת"א

בת 90

הפועל ה"א מהתה לאיזמל

אש בעיניים של לארי בירד

שרתון חזקה

תערובת וירגיניה מעולה

Sheraton

אזהרה — משרד הבריאות קובע כי העישון מזיק לבר[illegible]

א. טבק

מישל דיין: לפני מלמיליאן

מישל דיין, כדורגלן הפועל ירושלים, מובילת הליגה הארצית – עשה זאת. בשקט־בשקט, הרחק מהכותרות, נעשה לבעל השכר הגבוה ביותר בירושלים – אף יותר מאורי מלמיליאן, כוכבה של אלופת ישראל. בדיקה העלתה כי אורי הבית"רי אף עשוי "להידחק" העונה למקום השני בין מרויחני ה"לאומית", אחרי דניאל בריאלובסקי ממכבי חיפה.

מישל דיין ירויח, בהתאם להסכם שלו, 83 אלף דולר בתנאי שהפועל ים תע־פיל לליגה הלאו־מית. אם לא – "יסתפק" ב־71 אלף דולר. בכל מקרה, נכון לעכ־שיו, מובטח לו המקום השני בסולם השכר של הכדורגלנים מכל הליגות. רק בריאלובסקי, ששכרו אינו צמוד לפרמיות, ירויח יותר – כ־120 אלף דולר, נטו. גם אם מכבי חיפה תהיה בתחתית הליגה, לא ישתנה שכרו של דניאל.

מישל דיין: יעשה "בוחטה יפה" בהפועל ירושלים

לא במקרה העדיף מישל דיין לשחק העונה ב"ארצית" ודחה הצעות מקבוצות "לאומיות" כמכבי חיפה ובני יהודה. שתיהן לא הגישו לו הצעה שלא ניתן לסרב לה. לעומתן, הפועל ירושלים הגישה לו הצעה כזו.

דיין קיבל 15 אלף דולר כמענק חתימה. שכרו החודשי הוא 2000 דולר – 20 אלף דולר לשנה. בנוסף על כך הוא מקבל פרמיה בסך 600 דולר בעד כל נקודה בטבלה. ירושלים צפוייה לפחות ל־60 נקודות, מה שמבטיח לו הכנסה נוספת בסך 36 אלף דולר. מרכיבים אלו מבטיחים לדיין, בינתיים, 71 אלף דולר. אם קבוצתו תעלה ל"לאומית" ממתין לו מענק בסך 12 אלף דולר – מה שמגדיל את הכנסתו ל־83 אלף דולר, נטו. המסים על הסכום הנ"ל ישולמו ויגולמו בידי הפועל ירושלים.

סיני: העזרה ממכבי חיפה

שובו של משה סיני להפועל ת"א, עלה לה הרבה כסף – יותר ממה שתוכנן. הסיבה: הצעת מכבי חיפה, שגרמה להעברת היחסים בין שתי האגודות.

מי שניהל את המו"מ בשם סיני, ידע לתמרן יפה בין שתי ההצעות. כל פעם שהיו"ר החיפני יצחק אביעד, היה מגיע לת"א כדי להיפגש עם אחיו של סיני – הודלף מיד היכן חונה מכונית המרצדס האדומה שלו...

בהפועל ת"א הבינו שמתמרנים אותם – ולא ניכנעו. כשהוצג לפני אנשי הפועל ת"א מסמך ובו פירוט ההצעה שהועברה לחיפה לפיה מוכן אביעד לשלם לסיני 40 אלף דולר מיד, ועוד 45 אלף במענקי־השגים – בסך הכל 85 אלף דולאר – לא נותר להפועל ת"א, אלא "להתקפל". גם אם המסמך לא היה אותנטי, לא ניתן היה לבדוק את מהימנותו.

למו"מ גוייס ניסן ניסנוב, מי שהיה מנהל הפועל ת"א, שמיתן מעט את דרישות אחיו של סיני. לפיכך סוכם כי סיני ישתכר העונה כ־60 אלף דולר נטו. שכרו החודשי יהיה 2500 דולר. כיוון שנותרו עד תום העונה שבעה חודשים, יגיע שכרו ל־17.5 אלף דולר. בנוסף לכך יקבל פרמייה בסך 800 דולאר, בעד כל נקודת ליגה. די להפועל ת"א לצבור עוד 40 נקודות, כדי שסיני ירויח מפרמיות, עוד עוד 32 אלף דולר. יחד עם שכרו החודשי, יגיע איפוא שכרו לכ־50 אלף דולר. לסיני גם מובטח מענק מיוחד בסך כ־10 אלף דולר – כך שביחד ישתכר 60 אלף דולר.

הנימוק לדרישה הכספית הגבוהה של סיני היה, כי בהחלטתו לעזוב את בלגיה, נגרמו לו הפסדים כספיים. נציגיו במו"מ טענו כי בבלגיה הוא היה צפוי להרויח 80 אלף דולר.

המסקנה מכל זה: כשאין מידע מדוייק, אין ברירה אלא לשלם יותר. חיפה עזרה לסיני בעניין הזה, אבל הפועל ת"א שילמה את המחיר...

פנינה: בעייה עם רב מר"ג

הסנדויצ'ים של פנינה רוזנבלום, הניתנים לכדורגלני הנבחרת בתום כל אימון, סיבכו את ההתאחדות עם... הרבנות ברמת־גן. עתה מחפשים פתרון לבעיה.

לפני ימים אחדים טילפן למשרדי ההתאחדות רב ברמת־גן, שביקש לא להשתמש עוד בשירותיה של פנינה רוזנבלום, מאחר שהעסק שלה אינו מצוי בהשגחת הרבנות.

בשיחה טען נציג ההתאחדות כי טיב הבשר נבדק והתברר שהוא כשר למהדרין. זה, כך הוסבר לרב, היה גם אחד התנאים לעיסקה שנעשתה עמה. ההתאחדות, הוסבר לו, מקפידה על כשרות מאחר שלא מעט משחקני הסגל מקפידים על אוכל כשר.

הרב מרמת גן עמד על שלו וקבע כי העסק של פנינה אינו מצוי בהשגחת הרבנות ולפיכך על ההתאחדות לשקול מחדש עמדתה אם לקנות אצלה את הכריכים. עם זאת הודה הרב כי ידוע לו שאכן הבשר והנקניקים שבכריכיה הם כשרים.

בעקבות הפנייה תיערך פגישה בין ההתאחדות לפנינה רוזנבלום.

בגלייבטר: זה הכל עסק משפחתי

איול בגלייבטר אינו קוצר הצלחה בליגה השניה בבלגיה – ובכל זאת אין בדעתו לשוב ולשחק במכבי פ"ת. עובדות אלו נבדקו בידי גורמים מוסמכים. כשיחזור איול לישראל – וזה עשוי לקרות, אבל רק לאחר ביקור החסידה בביתו – אין בדעתו לחזור למכבי פ"ת. הוא רוצה לשחק במכבי ת"א, למשל, או במכבי חיפה.

לבגלייבטר קשרים טובים במכבי פ"ת. עובדה, שגם מכירתו לבלגים נעשתה בדרך לא מקובלת: קבוצת אסלט לא העבירה לפ"ת מטבע זר כלשהו מתוך 40 אלף הדולרים שבהסכם. לכלי התקשורות נמסר אמנם כי המועדון הפ"ת קיבל סכום מסויים במט"ח, אך האמת היא שחלק מהסכום הנ"ל קוזז עקב חוב שחבה פ"ת לאיול, בעוד שהשאר, כ־20 אלף ש"ח, ניתנו בשטרי ערבות עליהם חתומים שלושה מבני משפחתו.

למרות המצב הכספי הקשה של מכבי פ"ת, נעשה הסדר זה. יתר על כן: רק לפני כשלושה שבועות קיבלה פ"ת את יתרת הכסף. השטר הוצג לפרעון – וחזר, כי היה ללא כיסוי. מאחר שבמכבי פ"ת התנהל כל הענין הזה כעסק משפחתי, לא יצאו פרטין החוצה. לאחד החתומים על השטר, סודרה מיד הלוואה בבנק, וכך העביר את 20 אלף הש"ח למכבי פ"ת.

איול בגלייבטר (בחתונתו עם נורית): קשרים טובים במכבי פ"ת

פריזנר: לא מגלה עניין בנבחרת

ביקורת קשה סופג באחרונה ראובן פריזנר, חבר ועדת הנבחרות בהתאחדות לכדורגל. התברר כי פריזנר אינו מקדיש די־זמן לתפקידו זה ומבין שלושת חברי הוועדה, הוא היחיד שכמעט איננו מבקר באימוני הנבחרת. כתוצאה מכך אינו יודע מה מתרחש בה.

ראובן פריזנר: בימים הקרובים – שיחה על תיפקודו בוועדת הנבחרת

יחסו של פריזנר לתפקידו, נדון באחרונה בשיחות שניהלו כמה מראשי ההתאחדות לכדורגל. נרמז כי היתה אפשרות להחליף את פריזנר באישיות אחרת ממכבי, אך למרכז זה אין כרגע חבר הנהלה מנוסה, שיתאים לכך.

בכל מקרה, בימים הקרובים, צפוייה לפריזנר שיחה עם ראשי ההתאחדות במטרה להביאו לכך שיגלה יותר מעורבות ועניין בתפקידו החשוב. אבל יחד עם זאת ברור כי בתום הקאנדציה הנוכחית, יוחלף פריזנר.

שבועספורט

מודעות: גילה שניידר, חיליק עמיר טל': (03)439442

עורך: אלכס דורון
עריכה: טובי פולק
עריכה גרפית: שפי דגן
צלם: עדי אבישי
עורך מדור הספורט: אבי בטלהיים

בשער
בני לם מונף בידי שלום תקוה בנצחון נתניה בשבת. מחרותיים מול מכבי ת"א (צילום: אנגלסמן)

מה בגליון

שנוי במחלוקת

מארוין קסלר, מאמנה היהודי־אמריקני של הפועל חולון, פרופסור ואנציקלופדיה לכדורסל ■ לדבריו, כ־30 משחקני הנ.ב.א. העונה וכמה ממאמני הליגה הגדולה הזאת, היו חניכיו ■ איש הנהלת חולון: "עוד לא ראינו מומחה כזה" ■ שחקנים בכירים: "נכון, הוא יודע הרבה, אבל ספק אם מה שהוא עושה, אמנם יילך כאן... רוב הזמן הוא מדבר ואנחנו רועדים מקור" ■ נראה כי המנטאליות שלו לא מתאימה לישראל ובכך כבר הכירו רבים ■ מה הוא אומר על כך? ■ מהן תוכניותיו? מהי פילוסופיית המשחק שלו

בן כספית

חולון, יום שישי בערב. עם ישראל מתרפק על עיתוני השבת או על מטעמי המטבח, שחקני הכדורסל של הפועל חולון נמצאים בעיצומו של אימון. "בשש יש לנו אימון קצר, נדבר אחריו", אמר לי מארווין קסלר, המאמן. בשבע וחצי החלו האוהדים להישבר. האחרון רץ הביתה, לקידוש, בשמונה. קסלר סיים את האימון הקצר בשמונה ורבע, רענן למדי. יום קודם־לכן, קרע את חניכיו באימון בוקר שנמשך יותר משעתיים. אין בזה שום דבר מיוחד, אם נתעלם מכך שבאותו ערב שיחקה חולון נגד הפועל ירושלים, בחוץ.

קסלר, 54, אנציקלופדיה לכדורסל. לדבריו, יותר מ־30 כדורסלנים פעילים ב־נ.ב.א. למדו אצלו. לטענתו גם כמה מאמנים: "ריק פיטינו, למשל, כיום ב"ניקס" או מייק פראטלו מאמנה של אטלנטה הוקס. ויש כמובן גם אחרים", הוא קובע.

קסלר גם גאה במוניטין שיצא לו לדבריו בארה"ב. אם כך הדבר, יש מידה של צדק בגאווה זו. על־פיו, לאחר ארבע שנות "סקאוטינג" (ריגול אחר היריבות וגילוי כשרונות) בוושינגטון בולטס ובדטרויט פיסטונס, העדיף קסלר, כך הוא מספר את הצעת חולון על פני משרה מכניסה כעוזר מאמן בניו יורק ניקס.

לומד את היריבות

עד כאן הכל טוב ויפה. אלא שקסלר הצליח, בחמשת מחזורי הליגה הראשונים, לספוג יותר ביקורת ממה שרלף קליין, למשל, ספג בחמש השנים האחרונות. מארוין קסלר, נכון לעכשיו, שנוי במחלוקת.

להלן כמה ציטוטים:

● איש הנהלה בכיר: "עוד לא ראינו דבר כזה. כעת אנחנו מבינים מרוע הכדורסל האמריקני נראה כמו שנראה. הוא לומד את היריבות כל כך טוב, עד שיש לו תרגיל הגנה מוכן לכל תרגיל התקפה שלהן. במשחק הוא מזהה מיד איזה תרגיל מסמן הרכז של היריבה ומיד מורה לשחקניו איזה תרגיל הגנה לנקוט".

● שחקן בכיר: "הוא מלמד אותי דברים שמעולם לא ידעתי. כ־60 אחוז ממה שהוא מעביר באימון, חדש עבורי. פשוט בית ספר".

● שחקן בכיר נוסף: "נכון, הוא יודע הרבה כדורסל, אבל אני בספק אם זה יילך. אי אפשר ללמד שחקנים בני 28, יסודות. בגיל כזה לא משתנים. יכול להיות שנתפוס את העניין ויכול להיות שלא. אם לא – אני מפחד לחשוב על התוצאות".

● ועוד שחקן: "רוב האימון הוא מדבר ומסביר. כל רגע עוצר אותנו ומרצה. עכשיו חורף ואנחנו רועדים מקור..."

דברים אלה נאמרו לפני תחילת הליגה. המשחקים עצמם שינו רק את עוצמת הביקורת. קולות ממלמלים החלו לדבר. המדברים עברו לצעקות. שוב ושוב נראו חברי הנהלה מליטים פניהם בידם, לאחר חילוף תמוה. נגד מכבי ת"א זה היה כמעט־שיא.

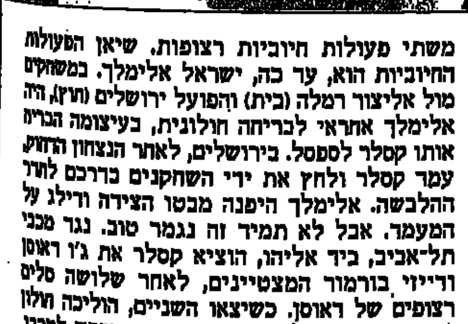
רכבת החילופים

קסלר מרבה להחליף כל שחקן חולוני שביצע יותר משתי פעולות חיוביות רצופות. שיאן הפעולות החיוביות הוא, עד כה, ישראל אלימלך. במשחקים מול אליצור רמלה (בית) והפועל ירושלים (חוץ), היה אלימלך אחראי לבריחה חולונית, בעיצומה הבריח אותו קסלר לספסל. בירושלים, לאחר הנצחון הדחוק, עמד קסלר ולחץ את ידי השחקנים כדרכם לחדר ההלבשה. אלימלך היפנה מבטו הצידה ודילג על המעמד. אבל לא תמיד זה נגמר טוב. נגד מכבי תל־אביב, ביד אליהו, הוציא קסלר את ג'ו ראוסן ודייוי בורמור המצטיינים, לאחר שלושה סלים רצופים של ראוסן. כשיצאו השניים, הוליכה חולון בנקודה. כשחזרו לשדה, היה כבר 11 הפרש למכבי. הם חזרו למשחק, חולון כבר לא.

וזה לא הכל. גם תחנת הרכבת (עשרות חילופים במשחק) שבנה קסלר בחולון איננה, לדברי המבקרים, מתאימה למנטאליות הישראלית. דבקותו המוחלטת בהגנה, על חשבון כל השאר, מתאימה אולי לנ.ב.א., ולא לתיאבונם של מאות האוהדים קצרי הסבלנות, שרוצים ראנקים בכל התקפה שניה וסל שלוש נקודות, בכל שלישית.

עד כאן סיכום תמציתי של העליהום שהוכרז באחרונה על המאמן האמריקני הסימפאטי – עליהום שמונהג, מן הסתם, בידי התקשורת.

קסלר עם ג'יימס טרי. "כרגע הוא לא תורם לי כלום... אבל עוד יהיה לנו טרי חדש"

ומה אומר חתן השמחה?

יש לו, מסתבר, הרבה מה להגיד. בדרך כלל זה לעניין, וזה משכנע. למרות שהופתע לטובה מרמת הכדורסל בישראל בכלל ומצוות טיפוח הצעירים בפרט ("הרבה יותר טוב מאשר בארה"ב"), קסלר משוכנע בצורך להקנות יסודות כדורסל נכונים לשחקניו הבוגרים.

"יותר טוב מארה"ב"

"קח למשל את קני אוראנג'. בחור בן 26, שני מטר ושבעה סנטימטר. מעולם לא חשב לפני שקיבל כדור. מנטאליות של 'יהיה בסדר'. שום דבר לא מתוכנן. אני אומר לו: 'סטופ! לפני שתקבל כדור, אתה כבר צריך לדעת מה תעשה איתו. לתכנן'. בארה"ב כל צעד של שחקן מבוצע למטרה מסויימת. כשלארי בירד נותן פסיעה קלה שמאלה, זה לא בגלל שיש שם צל – אלא משום שהוא רוצה למשוך לשם שחקן יריב, למשל".

קסלר עובד עם שחקניו על תנועות בסיסיות שמעולם לא ידעו. ומה שקורה, לדבריו, זה שבשלב ראשון באה ירידה חדה ביכולתם. "אני דורש מהם לחשוב לפני הפעולה ולהיות יצירתיים. בהתחלה זה מבלבל אותם לגמרי וגם הפעולות שעשו עד עכשיו, בעזרת הכשרון והאינסטינקטים הופכות קשות עבורם. הירידה ביכולת תלולה ומתייצבת בשפל. ואז בא המבחן. בשלב מסויים בא הקליק המיוחל והשחקן תופס איך לחבר את מה שלמד עם הכשרון. כאן צריכה לבוא נסיקה ביכולת לכיוון שיאים גבוהים הרבה יותר מבעבר".

לפני שמחליטים שתורתו של קסלר דמיונית לחלוטין, צריך להיזכר שוב מהיכן הגיע האיש ומי בדיוק כבר למד את זה אצלו (על־פי דיווחיו) ואחר כך – להיכן הגיע.

קסלר נותן גם דוגמאות:

"ג'יימס טרי למשל. שחקן שכרגע לא תורם לקבוצה כלום. זהו השפל עליו דיברתי. אני לא יודע מתי הוא ייצא מזה. זה יכול להיות מחר, זה יכול להיות בשבוע הבא. אבל כשזה יקרה, יהיה טרי חדש.

"ג'ו ראוסן, לעומת זאת, כבר יצא מזה. שחקן אינטילגנטי בצורה בלתי־רגילה ובעל יכולת יוצאת מהכלל ורצון ברזל".

לקסלר יש בעיה נוספת בדמותם של ישראל אלימלך ושמוליק זיסמן. את הבעיה הזו, מסתבר, יצר בעצמו. "דרשתי מההנהלה שיהיה עוד שחקן שיכול להקפיץ כדור. אי אפשר להסתמך על רכז אחד. מה קורה אם יפצע או סתם יהיה בכושר רע? אמרו לי – זה בסדר, יש את ניב בוגין. לא הסכמתי. ניב טוב יותר בלי כדור מאשר איתו. הביאו את זיסמן ולדעתי זה חיזוק חשוב. נכון, אלימלך נמצא כעת בכושר טוב יותר, אבל כל מי שמתרעם כשאני מחליף אותו שוכח שאני צריך לשחק עם שניהם עד סוף העונה. אני לא יכול לתת לאחד 40 דקות כי אאבד את השני. שניהם הבינו שהצלחת הקבוצה היא הצלחתם והם מפרגנים אחד לשני".

התוכנית המדוייקת

האמת, כרגיל קרובה. זיסמן לא בא לחולון לפני שקיים שיחה נוקבת במשך שעתיים עם אלימלך, בה קיבל או. קיי. מעמיתו. אלימלך, גם כשאיננו משחק, מרבה לייעץ לזיסמן מהספסל. טובת הקבוצה, אכן, נמצאת בראש מעייניהם וגם היחסים ביניהם טובים. אלא מאי, אלימלך רחוק מלהיות מאושר. יתכן שתבוא התפרצות, יתכן שלא. זה תלוי, בין היתר, במה שתעשה חולון בהמשך.

בינתיים נותנים לקסלר גיבוי. הגיע הזמן שמישהו יביא את חולון לשיא בזמן, ולא לפניו או אחריו. ולקסלר יש תוכנית מדויקת בנושא. מטרה הישגית כלשהי אין לו, חוץ מלשמור את היריב על 80, מכסימום 85 נקודות למשחק. בחולון מקווים שבמקרה כזה תקלע חולון 86 נקודות לפחות... ■

"כל הזמן הוא מדבר ומדבר", טוענים כמה משחקניו. כל אימון נמשך יותר משעתיים ובסיום חלק מהם בכלל אינם מזיעים...

מבטיח־מכריז אלי תגר מבית"ר ת"א ■ "לא רציני עדיין לשפוט אותי כבר עכשיו" ■ "הפנים האמיתיות של בית"ר היו המחזורים הראשונים של העונה"

אלי קמיר

– עכשיו מתגלה הפרצוף האמי־תי שלכם...

– לא, לא, לא. אמרת משפט בכלל לא נכון.

– עובדות, אלי. אין מה לעשות!

– הפנים האמיתיות של בית"ר ת"א הם המחזורים הראשונים. פתיחת הליגה.

– כן, משהתחלתם לפגוש יריב קצת יותר רציני, לא לקחתם אף לא נקודה אחת.

– למה? מכבי חיפה זה יריב קל?

– עד השבוע האחרון הם בהחלט לא הפחידו במיוחד.

– וכית"ר ירושלים? גם אותם ני־צחנו.

– בחייך אלי, אל תעשה צחוק! ביתי"ר עלתה נגרבם עם רבע הרכב.

– ולהוציא תיקו מול מכבי ת"א, כשאנחנו רק עם עשרה שחקנים, זה רע? תראה, נכון שהפסדנו לאחרונה, אך בית"ר ת"א הולכת להיות קבוצת צמרת.

– ואתה גם מאמין במה שאתה אומר.

– מאמין. בהחלט מאמין.

– יש לי הרגשה שאתה נאיבי אמיתי.

– לא, בשום פנים ואופן לא. צריך להבין שהפסדים זה חלק מהמשחק.

– מסכים איתך. אבל אצל קבו־צות טובות, זה חלק קטן.

– יהיה טוב. אני מבטיח לך שיהיה טוב.

"בית"ר ת"א הולכת להיות העונה קבוצת צמרת"

– חשבת אולי שהבעיה היא מני־אטלית?

– לא יודע. עדיין לא מכיר את בית"ר מספיק בשביל להגיד לך. אני רק יכול לספר, שיש לנו מנהל מקצועי מצויין שדואג שנהיה קבוצה רצינית.

– אתה מתכוון לארצי?

– כן. ארצי בן יעקב עושה עבודה מצויינת. כל מיני אנשים מנסים להפ־יץ סיפורים. הכל שטויות. זה בכלל לא מעניין אותי מה שהם אומרים. אר־צי מחנך את הקבוצה לא לחפש רק נצחונות; אלא קודם כל להיות בני אדם, ספורטאים אמיתיים.

– אגב, יש לך כמה חברים בקבו־צה שקשה לי לקרוא להם ספורטאים.

– יכול להיות. אתה רואה מבחוץ. לי מתוך המגרש קשה לקבוע.

– אולי לא כדאי. פחות בעיות בחיים.

– גם אם הייתי חושב כך, לא היי־תי אומר. אני מעדיף לומר בפנים לכל אחד מה שאני חושב עליו.

– בכל השיחה הזו עוד לא הסכ־מת איתי שיש לכם בעיה מקצועית.

– אני בהחלט מסכים. חסרים לנו שלושה שחקנים שאיתם נראה אחרת.

"ארצי בן יעקב מחנך [...]"

תאמין לי, שכבר נגד נתניה היינו טו־בים ורק השופט לקח לנו את הנצחון. אפילו כתב שלכם, שמכסה בקביעות את נתניה, ציין את זה. תזכור מה שא־ני אומר לך: בית"ר ת"א תחזור להיות קבוצה טובה ותדורג בין חמש הראשו־נות. כעת אני רק מקווה שגם אני את־חיל להבקיע.

– וכאן אתה נוגע בנקודה מעני־נת: אלי תגר.

– יהיה בסדר.

– מה בסדר? בינתיים, אתה אכזבה.

– זה לא מרוייק, אני עושה את העבודה שלי.

– לפי מה שלימדו אותי, העבודה של חלוץ היא בעיקר להבקיע שע־רים.

– נכון, אבל אם חלוץ מבשל הר־בה, סוחט פנדלים ויוצר מצבים, זה לא פחות חשוב.

בעזרת בית־המשפט

אלי תגר נולד ב־18 באפריל 1959. מאז ומתמיד התגורר ברמת־גן, בגיל 10 החל לשחק במכבי רמת־עמידר. לקבוצה הבוגרת הועלה כשהיה בן 16, בידי המאמן ליאון קונסטנטינובסקי.

12 עונות שיחק במכבי רמת־עמידר עד אשר צו של בית משפט הורה כי הוא זכאי לשחרור.

היום הוא חלוץ בית"ר ת"א, תושב רמת־גן, נשוי לשרי ואב ל־2. חוץ מכדורגל הוא גם פקיד רואה.

– כנראה שהבמה גדולה עליך.

– מה פתאום? אני שחקתי שנים רבות בלאומית.

– כן, באורווה של עמידר, לא באיצטדיון ר"ג.

"אין לי שום מ[...] לחזור לרמת־עמ[...]"

– מה, לא יצאנו למשחקי חוץ? אני לא מתרגש מלשחק בלאומית. גם לא באיצטדיון ר"ג.

– זאת אומרת שציפו ממך ליותר מדי.

– לא יודע. תשאל את מי שציפה. אני בודק את עצמי גם לפי מה שאני עושה במגרש. אם ניצחנו ואני בישלתי שער וגרמתי לפנדל, אז בהחלט הייתי חלק, חלק חשוב. חוץ מזה, אני חושב שזה לא רציני לשפוט אותי עכשיו. ייתכן שעוד אבקיע בצרורות.

– או שתעלם ואפילו עמידר לא יקחו אותך חזרה.

– אין לי שום מטרה לחזור לעמי־דר. תדע לך, שאני אשחק עוד הרבה שנים ואשחק טוב. גם בעונה הזאת. ■

"עוד אבקיע בצרורות"

אלי תגר: "גם כשרק בישלתי וגרמתי לפנדל, אני חלק חשוב בהישג" (צילום: עדי אבישי)

כדורסל+

משה לדר

זה קרה רק לפני שלוש עונות, בדרבי התל־אביבי הסוער שנערך בעונת 1984/5 ביד־אליהו. "ערימת החבר'ה על הפארקט" כוללת (משמאל) את לו סילבר, מייקל לארגי, מוטי ארואסטי (על הריצפה, לארגי רוכב עליו) ואולסי פרי. עומד משמאל (רחוק מהמצלמה) ווילי סימס (אז הפועל ת"א).

"דרבי". לו הייתי.

לו אני מאמן הפועל – הייתי בוודאי שם מבטחי במבצרי, קרי: ביתי. צריך הייתי אמנם לעבוד שעות נוספות לשכנע את אנשי ההנהלה שלי שזה כדאי, שזה יוסיף למוראל של הקבוצה בשלבים כל כך מוקדמים של העונה. לא היו חסרות לי, כך אני משער, אלף ואחת סיבות טובות כדי לשחק עם מכבי על מגרשי.

לו אני חבר הנהלת בהפועל – הייתי שקוע בדילמה לא קטנה. מחד גיסא – היעוץ המקצועי שקיבלתי ממאמני, האיש שאני בחרתי למנותו והאדם אשר לו אני חייב לתת את הגיבוי המקסימלי. לא הייתי שלם עם עצמי אילו נכשלתי בנקודה מקצועית ברורה כמו השאלה היכן יתקיים המשחק הכל־כך גורלי הזה.

מאידך גיסא – הגזבר לוחץ על קשות...

לו אני גזבר הפועל – הייתי שם על כף יד אחת את יד־אליהו ובשנייה את האולם באוסישקין. בחוגים שלי הייתי, כנראה, הבן החורג, זה שדורש למלא את הקופה. זה שמעדיף לשחק ביד־אליהו. הייתי אולי מוסיף כמה דברי שבח על הקבוצה ועל מאמנה, הייתי מאמין בכוחה של הפועל לנצח את היריבה העירונית הנצחית גם במגרש אחר, לא רק בזה שלנו. הייתי אומר כל אלה – מתוך מטרה אחת ויחידה: כסף. על נוחיות הציבור לא הייתי רוצה לדבר. זה פחות מעניין אותי.

★ ★ ★

לו אני מאמן מכבי – הייתי עושה כל שבידי כדי לשכנע את אנשי ההנהלה שלי לנסות ולהעביר את המשחק ליד־אליהו. לא איכפת לי מה וכיצד יפעלו בנידון. מצידי – אפילו באמצעים לא־קונבנציונאליים. העיקר שהמשחק לא יתקיים בקופסא ההיא שברח' אוסישקין, למרות שגם שם ניצחנו אותם בשני המשחקים האחרונים. אני אוהב את יד־אליהו, מתאמן ביד־אליהו, וכאן אני רוצה שהמשחק יתקיים. טובת הקבוצה דורשת את זה.

לו אני חבר הנהלה במכבי – לא הייתי חוסך זמן בשיכנוע אנשי הפועל לקיים את המשחק ביד־אליהו. לא את טובת מועדוני הייתי מעלה. הייתי פורט על מיתרי הציבור. "כיצד אפשר לקיים משחק שאלפים רוצים לחזות בו באולם שיש בו בקושי מקום ל־1400 צופים?" – הייתי שואל. משלא הייתי נענה – הייתי מזעיק עולמות, מכנס מסיבת עתונאים, פונה להתערבות אנשי איגוד הכדורסל, מאיים בפנייה למשטרה, האמורה לשמור על הסדר הציבורי ועוד ועוד.

לו אני גזבר מכבי – הייתי משוחח אל הקולגה שלי בהפועל ומדבר אליו כגזבר לגזבר. אני משוכנע שהוא היה מקבל את דעתי, שכן ההכנסה ממשחק הגביע היא משותפת. אז מה יותר טוב: 50% הכנסה מ־1400 צופים או 50% מ־7000 או 8000 צופים?

★ ★ ★

לו אני חובב כדורסל, אוהד הפועל או מכבי. הייתי, כמובן, מת לראות את המשחק. אך מה לעשות ואין לי מהלכים בחלונות הגבוהים? אני לא מכיר איש בהנהלת שתי הקבוצות? לא מכיר איש במשרדי הכרטיסים? מניין לי שבכלל יהיה לי שאנס לקנות כרטיס? והרי יש כל כך הרבה מיוחסים?

לי, לאוהד הפשוט, זה שיושב קרוב לאלוהים שם ביד־אליהו, או בשורה האחרונה בהפועל תל־אביב, בסתם משחק של ליגה, אין סיכוי. אז מצידי שזה יהיה ביד־אליהו (אוהד מכבי) ואם כבר באוסישקין – אז לפחות שהפועל ינצחו (אוהד הפועל).

★ ★ ★

עד עכשיו שיחקתי ב"לו הייתי". מעוניינים לדעת את דעתי על המהלך של אנשי הפועל?

בבקשה. להפועל ת"א עומדת הזכות לארח את "דרבי" הגביע עם מכבי ת"א באולמה שבאוסישקין. לא נעשה כאן שום דבר החורג מגדר התקנון והחוק. תהיה עמדת אנשי מכבי אשר תהיה. אין להם כל מעמד במקרה זה. בוודאי שלא חוקי. ההגרלה קבעה שהפועל תארח את מכבי. נקודה.

יש כאן, אולי, שאלה מוסרית (קהל), שגם היא נופלת מול הרצון העז של אנשי הפועל לרוות סוף סוף נחת מקבוצתם ולנשל את מכבי מתוארה כמחזיקת הגביע, בבחינת צעד ראשון לקראת הבאות.

צצה ועולה שאלה של הסדר הציבורי. אלפים ירצו לחזות במשחק שבו יכולו לצפות רק כמה מאות. האם תהיה התגודדות סביב הכניסה הצרה, האחת והיחידה, לאולם? – ואם כן, האם זה בסדר.

לא. זה לא בסדר, ואני לא יודע אם המשטרה איננה יכולה להפעיל סמכותה במקרה הזה.

אני רשאי להביע דעה ואפילו לנקוט עמדה. במקום אנשי הפועל – לא הייתי חושש להתייצב מול מכבי גם ביד־אליהו. הפועל כבר ניצחה את מכבי ביד־אליהו, ומן הסתם עוד תנצח. אם הפועל ת"א באמת קבוצה טובה, כפי שכולנו יודעים שהיא, אל לה לחשוש.

אך אם בכל זאת יגבר יצר הביתיות על כל מחשבה אחרת.– שיבושם להפועל. רק זאת אוכל להוסיף: להפועל יש היום קהל שמונה הרבה מעל ומעבר ל־1400 צופים. ואם אוהבת הפועל את הקהל שלה – אל לה לגמול לו ברעת תחת טובה.

ככה הם מדברים

שיבוץ הקבוצות הישראליות למשחקים בגביעי אירופה השונים התקיים בשבת האחרונה במינכן. הנה כמה מהתגובות, כפי שצוטטו מפי מאמני הקבוצות:

רלף קליין, על סידרת משחקי הגמר בגביע האלופות: "ברצלונה היא הקבוצה החזקה ביותר בבית הגמר... שני משחקי בית רצופים עם אריס וטרייסר מעניקים לנו יתרון... המטרה שלנו להתברג בין ארבע הראשונות בבית".

מולי קצורין, על שיבוץ הבתים בגביע מחזיקות הגביע: "שובצנו בבית הקשה ביותר. אין מלים בפי"...

משה ויינקרנץ, על יריבות הפועל ת"א בקוראץ': "כל יריבה בבית שלנו היא מעצמה בקנה מידה אירופי"...

צבי שרף, על יריבות אליצור נתניה בקוראץ': "ההגרלה לא האירה לנו פנים... בית עם ריאל מדריד זה לא עניין של מה בכך"...

נכון. גביעי אירופה זה לא משחק ילדים. אבל לנו, לציבור, מוכרים מדי שנה את אותן התשובות. קבוצות מליכטנשטיין או מאנדורה לא מגיעות לשלבים האלה. ברור שריאל זו קבוצה, ברור שכל היריבות טובות.

מה שצריך לעשות הוא פחות לשאול, פחות להשיב ויותר לשחק כדורסל. השיבוץ נעשה כפי שנעשה, ולפחות בגביע האלופות אין מכבי ת"א יכולה להלין על משהו. שבע הקבוצות האחרות בבית הגמר פשוט הגיעו לשם. בזכות ולא בחסד. כל האחרות יכלו לקוות ליריבות יותר נוחות, אך זה יצא כבר מתחום שליטתן.

לשחק רבותי, לשחק. לא לדבר.

שני כובעים

גרשון פורמן הוא איש עם שני כובעים. כובע אחד הוא חובש כמנכ"ל "היכל הספורט"; הכובע האחר שייך לתפקידו במחלקת[?] איגוד הכדורסל.

וכך, כשבאה מכבי רמת־גן ומציעה לארח את הפועל ת"א במחזור הליגה האחרון ביד־אליהו, כדי לתת לצופים הצגה כפולה בהיכל, מפעיל פורמן את כובע המנכ"ל ודורש מהרמת־גנים סכום־עתק תמורת הזכות לארח את הפועל ת"א בתל־אביב.

למה? – כי מכבי רמת־גן היא מרמת־גן.

באיגוד הכדורסל לא ישאלו אותו, כנראה, את השאלה.

אז אנחנו שואלים: למה גרשון, למה? ■

כשרון יש, על העונ"ד עוד מוקדם לדבר

עד שהודיע על התפטרותו, לפני כשבוע, אימן את נערי יפו ליאון קונסטנטינובסקי.

"בשלב זה, כמה שיכתבו עליו פחות, כך יהיה שהקן טוב יותר. אני נגד כל הפסטיבאלים והחגיגות. נתן שני גולים בניצחון, זה הכל.

"אין ספק שהוא כשרון גדול, אבל אי־אפשר לומר שהוא יכול לקחת קבוצה על הכתפיים, בשלב זה. כרגע זוהר צריך לשאוף לדבר אחד: לתת יותר מאשר נתן במשחק הקודם. בסוף העונה אשמח לספר לך מיהו באמת איציק זוהר. תבין, חבל לי שהילד יתקלקל".

אמנון רז, מאמן נבחרת הנערים.

"הייתי מאמנו של זוהר משך כל השנה שעברה, בנבחרת הנערים. כשרוני מאוד, שליטה טובה בכדור ובעיטה מצוינת מטווחים ארוכים. חסרים לו עדיין מהירות וזריזות, והדבר הורגש במשחקים נגד יריבות אירופיות. בשנה שעברה הוא סבל ממשקל, בגלל בעיות בבית ופציעה, ולכן חלה ירידה מסוימת בכושרו. אך הוא התגבר ותרם הרבה לנבחרת. זוהר צריך משטר אימונים קפדני באגודה, כדי להתפתח. בשנה שעברה זה לא היה רציני, מפני שביפו לא עבדו במכוני כושר.

"עתה, כשעלה לבוגרים, ילמד להתחשל, ואולי ייפטר מהכבדות והאיטיות המסוימת במשחקו. הוא מפותח מאוד מבחינה גופנית, יחסית לגילו, וזה עוזר לו במאבקים מול יריבים גדולים ומבוגרים ממנו. השנה איבד קצת משקל, והאימונים המוגברים בבוגרים של יפו שיפרו את כושרו וחוסנו. העוברה שקפץ מהנוער ישר לבוגרים לא תפגע בו, להיפך.

"עדיין מוקדם להתנבא מה יתפתח ממנו. בגיל 23–24 נראה".

זוהר בדשא

שאול לילוב

"תכתוב עליו שהוא כשרון לא נורמאלי", אמר עופר רגמי – "תכתוב שהוא התקווה הגדולה של מכבי יפו לחזור לליגה הלאומית ולהיות קבוצת צמרת. הוא יכול להיות אחד השחקנים הטובים של מכבי יפו והכדורגל הישראלי בכל הזמנים, זה גם מה שאמרו אנשים שכבר ראו הרבה כדורגל בחיים".

טוב, אז בואו לא נסחף, הנער בקושי בן 17. אבל האדם האחרון שצריך לפקפק בדבריו, כאשר הוא מפרגן למישהו, הרי זה עופר רגמי, בעיקר אחרי ששבועות אחדים קודם לכן אירעה התקרית ההיא בינו לבין איציק זוהר, בתום אימון של מכבי יפו.

זוהר לא מסר, רגמי התרגז, ומה שהתחיל כתרגיל מנהיגות, התפתח לקללות והסתיים בתיגרה, שבמהלכה חטף עופר בעיטה בראש וזעזוע מוח קל. זוהר הוענש בהרחקה משמעתית לשבועיים, בגלל אותה תקרית, אבל אי אפשר לדעת מי ניזוק יותר מכל הפרשה: זוהר או מכבי יפו, שהפסידה את מי שהופך במהירות לאחד מעמודי התווך שלה. איציק הוכיח שהוא בהחלט מפתח סימנים של: א). מי שהולך להיות כוכב בקרוב מאוד, ו־ב). לא פראייר.

אז מה יותר חשוב: ראיון, או מסיבת גיוס לחבר?

כשביקשתי מזוהר להגיע אלינו למערכת, הוא היסס. לא, שהוא יחשוש מפירסום? מה פתאום. הוא לא מאמין בשטויות של עין הרע, ולא חושש שהכתבה תזיק להתפתחותו. "הוא טוב – ואני רוצה שבקרית־גת ובחיפה ובכל מקום ידעו שיש דבר כזה שנקרא איציק זוהר" – אומר אבא־שמואל (38), שחקן עבר בנוער של מכבי בת־ים, שהגיע איתו. אז למה הוא היסס? כי באותו ערב צריכה היתה להתקיים מסיבת הפתעה שהוא מכין לחבר טוב העומד להתגייס מחר לצה"ל, ואתה יודע איך זה עם חברים טובים שעומדים להתגייס.

לבסוף ביקש שהראיון יהיה קצר, כדי שיספיק להגיע למסיבה. מה להגיד לכם, בחור בן 17 עם ביטחון עצמי של כוכב ותיק וכושר ביטוי מרשים. תענוג.

בכל מה שקשור למימדים, איציק זוהר יכול להיות התשובה של מכבי יפו לשחר בראל: 1.85 מ', כתפיים רחבות, מאוד מוצק, לא פלגמאטי. לפני שבועיים, סדר היום שלו היה כלהלן:

יום שישי – משחק עם הבוגרים מול הפועל ר"ג. התוצאה: 2–1 ליפו. השערים: איציק זוהר, פעמיים. למחרת, יום שבת: משחק עם הנוער נגד הפועל פ"ת. התוצאה: 2–1 ליפו. שערים: שוב, איציק זוהר, פעמיים. הספק נדיר למי שבעונתו הראשונה בבוגרים שותף עד לרגע כתיבת שורות אלה רק בארבעה משחקים מלאים ואחד חלקי (רבע שעה נגד הפועל חיפה).

נכון לעכשיו, זוהר מחזיק בשתי מלכויות שערים: של הנוער ושל הבוגרים. גולים היו והתמחות שלו גם בעונה שעברה, אז השתייך במשרה מלאה לנוער. הוא כבש אז 11 שערים והשתתף רק ב־15 משחקים, בגלל שבר ביד (לאחר משחק ההפסד לנבחרת גרמניה 3–4), וכן בגלל

מי שראה אותו בפעולה, מתרשם עמוקות. כתב "מעריב ספורט" המסקר את מכבי יפו, איל יצחקי, התרשם ש"אם יש תקווה למכבי יפו, איציק זוהר הוא התקווה". כתבים שתיארו את השערים שהחדיר לרשתה של הפועל ר"ג, התחבטו באיזה סופרלטיב להשתמש כדי להמחיש את תדהמתם מבעיטות התותח מ־25–30 מ', בעיתוי מדהים, שנחתו ברשת בעוצמה החלטית. מישהו חישווה זאת לשעריו של ארי האן במדי נבחרת הולנד, במשחקי גביע העולם, ארגנטינה 78'. ילד בן 17 צריך שתהיה בו מידה גדולה של ביטחון עצמי וחוצפה, כדי להעז ולבעוט לשער מטווחים כאלה. לזוהר יש את זה בכמויות מסחריות.

"העונה שעברה, בנוער, היתה קלה מאוד בשבילי. לא היו יריבות חזקות, ואהבתי לקחת כדור ולהיכנס איתו לתוך השער. העונה, בבוגרים, זה קצת יותר קשה. לכן, אמר לי המאמן ליאון קונסטנטינובסקי (שבינתיים הספיק להתפטר): 'יש לך גיבוי מלא לבעוט לשער מכל טווח של 18–20 מטרים. אבל אני לא בועט סתם ככה, מכל עמדה: רק כשיש רוח וסימנים נוספים שזה הולך להיות גול. יש גם הרבה אינטואיציה בזה".

בילדותו התגוררה משפחת זוהר במעברה בבת־ים. כבר אז לא היו הלימודים בביה"ס בדיוק בראש סדר היום של איציק, והוא נהג להתפלח אל איצטדיון הפועל בת־ים, ליד הבית, והסתובב שם בין הרגליים של הגדולים. כשהתבגר קצת, שלח אותו אבא ליפו כדי שלא יספוג השפעות לא רצויות מהמעברה. את ביה"ס עזב בכיתה ט', בגיבויו של אבא: "ראיתי שהראש שלו לא בלימודים, וכבר אז הבנתי שעתידו מונח בכדורגל. אני בטוח שלו רצה בכך, היה ממשיך ללמוד. יש לו ראש".

ומי שיצאה נשכרת מכל הסיפור היא מכבי יפו. חברים מספרים, שקור המזג שלו שווה הרבה. המחזור האחרון בליגה, בעונה שעברה, הפגיש בחיפה את מכבי יפו והפועל נווה־יוסף למשחק של להיות או לנשור ליגה, מבחינת שתי הקבוצות.

עד אז, איש לא הצליח לנצח את נווה־יוסף בביתה. עד הדקה ה־74 היתה התוצאה 0–0, ועל זוהר הופקדה שמירה נוקשה, כמעט ברוטאלית. "אני לא שובר בחזרה כאשר מכסחים אותי" – מחייך זוהר – "אני פשוט מחייך, וזה הורס אותם". והנה, בדקה זו הצליח להשתחרר, ובגול נדיר – על־פי עדות חבריו – קבע 1–0 ליפו, והעניק לה עונה נוספת בליגה העילית.

שרף), כבר צבר נסיון בינלאומי לא מבוטל כשל נער שרק בשבוע שעבר מלאו לו 17. במשחק הראשון בטורניר הנוער, בדצמבר, עלה לשחק מול הונגריה כשהוא קודח עם 39 מעלות חום, ומתייסר בשפעת סינגפורית. המאמן, אמנון רז, לא יכול היה לוותר על שחקן הרכב ראשון כמוהו. הוא קיבל מספר גדול של גלולות לשיכוך החום, ולא יצא מחדרו במלון בשפיים עד הרגע האחרון. אבא, שישב ביציע, נדהם לראות את בנו עולה לחימום, כשעיניו סמוקות מהחום הכבד, חשש לבריאותו וניסה שיוותר על המשחק. אתם חושבים שזה עזר?

גם במשחק השני, נגד דנמרק, טרם החלים, ונמ זאת פתח בהרכב. אלא שאז הכריעה אותו השפעת, הוא הוחלף לפני המחצית וקצת איבד את מקומו בהרכב. שער אחד כבר יש לו ברקורד הבינלאומי: מפנדל נגד נבחרת רומניה, במשחק בו נוצחה ישראל לאחר קרב של בעיטות הכרעה מ־11 מ'. עד כה צבר 13 הופעות בינלאומיות, ונסע פעמיים אחרות לחו"ל, עם הנבחרת, לטורנירים בינלאומיים.

את מדי הקבוצה הבוגרת לבש לראשונה סוף במחזור הראשון העונה, כאשר יפו סיימה ב־1–1 עם הכח ר"ג. אבל אז עדיין ישב על הספסל. שבוע אחר כך כבר הצטיין בהרכב הראשון במשחק בו איזנה יפו את מכבי יבנה (0–0). מעטים ידעו שלמחרת, בשבת, התייצב למשחק נוסף עם הנוער, ושותף ל־10 דקות פוריות שהניבו בישול לשער. מאז זה הוא משרתם של שני ארונים.

הגול הראשון שלו בארצית כמעט הביא לניצחון חוץ מרשים של יפו בימק"א, מול הפועל ירושלים. היתה בעיטת עונשין, וכמו תמיד התייצב זוהר כדי לבעוט. אז ניגש אליו הבלם אברהם בוטביקה, ואמר: יש לי הרגשה טובה. "עם הרגשות לא מתווכחים" – נזכר זוהר – "אז נתתי לו לבעוט. הוא בעט, השוער הדף ואני גילגלתי את הכדור החוזר פנימה". תוספת זמן תמוהה באותו משחק, הביאה לשוויון ירושלמי בדקה ה־97 ומנעה מזוהר להיות האיש שבחדשות. אלא שכבר אז נטמן הזרע.

– איזה טיפוס אתה תהיה במגרש?

"אני אהיה המנהיג של מכבי יפו, זה ברור לי. כל המשחק שלי מיועד ומתוכנן לקראת זה. אני שחקן דומיננטי שקורא משחק מצוין. וזה יהיה מפתיע מאוד אם לא אהיה המנהיג של מכבי יפו בשנים הקרובות".

– ומה אתה עוד צריך לשפר?

"בעיקר סטארט מהמקום ומשחק ראש. על זה שאני מחזיק הרבה בכדור סולחים לי, בגלל שאני יכול לגמור משחק במסירה אחת עם טיימינג או בנגיעה אחרונה בכדור. גם התפקוד הרגוע במצבי לחץ עוזר מאוד".

– יש תקדים, שכמעט כל כשרון שמקבל פירסומת בגיל צעיר, הולך לאיבוד בהמשך. אקשטיין, למשל. מה אתה אומר על זה?

"אין שום ביטחון, רק עבודה קשה – ואני מוכן לזה. לי זה לא יקרה, סמוך עלי".

– ואיזה שחקן אתה מעריץ במיוחד?

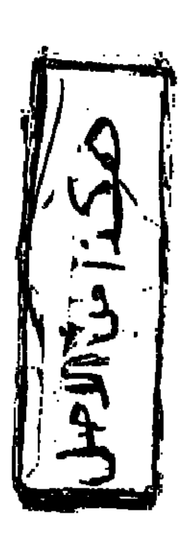
– "את שלום תקוה".

– למה?

"כי הוא מזכיר לי את עצמי".

ככה, בלי להרגיש, צומח לו ביפו מנהיג הדור הבא: איציק זוהר קוראים לו, והוא עצמו קורע רשתות ■ ילד בן 17, שנראה ומדבר כמו כוכב גדול ומנוסה, כששם המשחק, פרט לכדורגל יעיל, הוא הרבה ביטחון עצמי ■ הוא הולך להיות המנהיג של יפו, הוא אומר, בכך אין ספק, הוא אומר; השאלה היא אם יפו תהיה שם כדי לחכות לו

"איזה כדורגלן אני מעריץ – את שלום תקוה: למה – כי הוא מזכיר לי את עצמי"... דברי המנהיג הבא, איציק זוהר

רגע גדול בקריירה – שלושער לרשת ניו־זילנד במוקדמות אליפות העולם לנוער. רגע של אכזבה – ההפסד לבית"ר ירושלים אשתקד בגביע. בסאלון בבית יש לו ארון פרסים מרשים מאד, גדוש להדהים.

מישלה אייזנברג, מפרחי החן של ...ני־יהודה: אוהב כלבים, מעדיף כחול, ...עול" על פיל קולינס ועל אדי מרפי ...שוטר מבוורלי הילס) ■ מעריץ את ...טראגניו, "העייט הספרדי" ■ לא ...תעניין בפוליטיקה, כמעט שלא קורא ...פרים ■ שואף להתבסס בחיים, ...אמצעות הכדורגל ■ "הכי אוהב – ...צליח"

...הוא אחד ...ביו ...וץ ...רגל. גם ...שים. במרכז ...סוס ...מת־השרון ...מדריך אותו, ...לא פעם, עמוס ...מוסדורף (בתצלום). "לעתים אני ...מקנא בו: יש לו קהל נהדר, לא צועקים עליו ולא מקללים אותו".

69 הופעות־ליגה, עד כה, במדי־התפוז. נולד ב־19 באוגוסט 1967, 1.74 מטר, 72 ק"ג, עיניים חומות, שיער שחור, רווק, חייל. אימון יומי ב־3 אחה"צ. בחדר ההלבשה הוא (שני מימין) מתבדח בחברת צחי קוסטיקה, דוד גורדנה, אבינועם מליחי ורמי לוי.

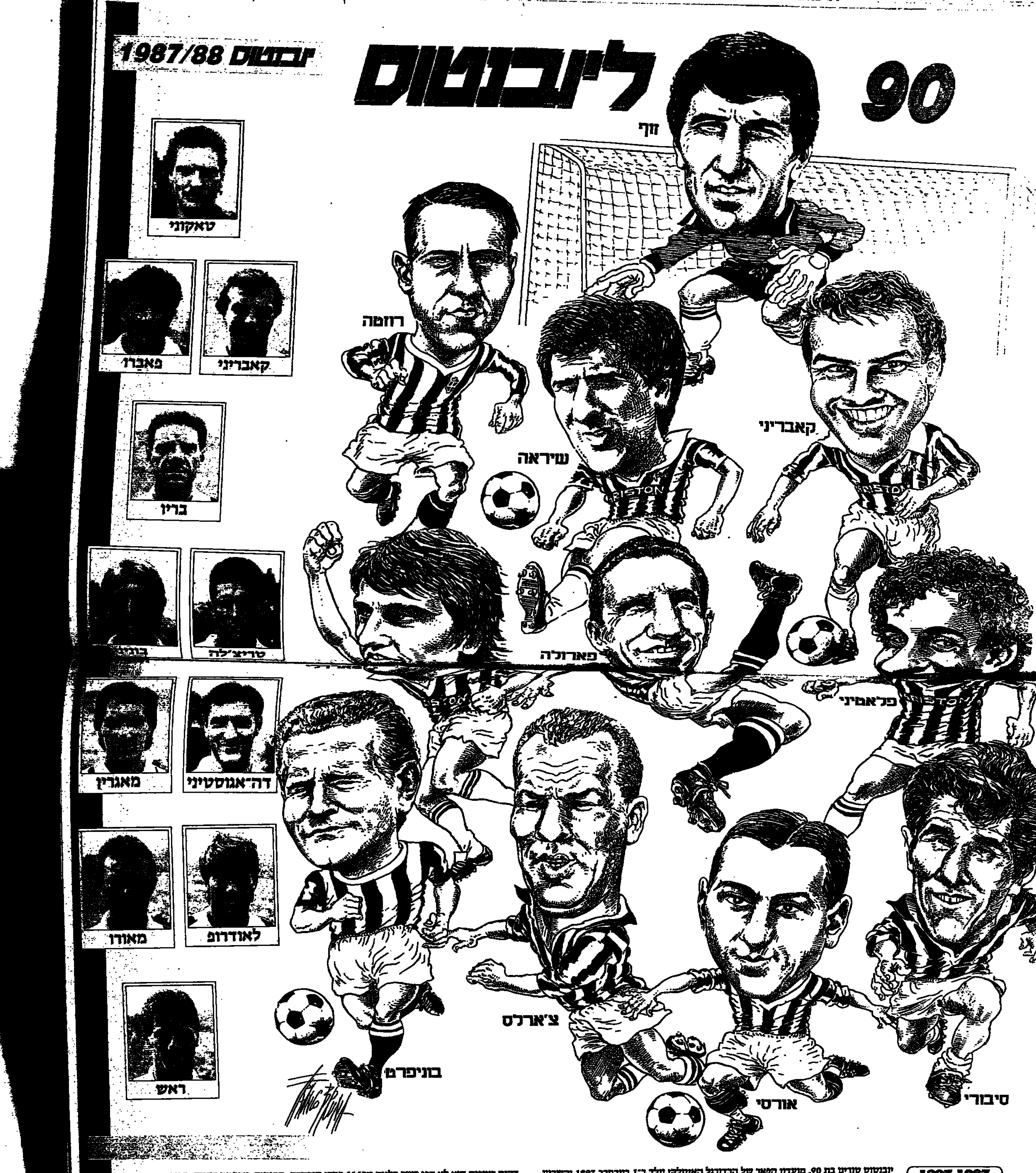
"מנגב חומוס" בחברת אבינועם מליחי במסעדת יוסי־את־יוסי בשכונה. "המאכל האהוב עלי זה דווקא שניצל".

בשכונה מכנים אותו "הנסיך". ברדודו, שמעון גבאי (על הספה המיוחדת שבדירתו, משמאל) מוגדר בפיו כאיש סודו הנאמן. מעיד על עצמו: "אני שונא רפיקות ו'ליכלוכים'".

בשעת ערב, לאחר יום גדוש פעילות בכדורגל ובטניס, מתפנה לחטוף שיחה עם ידידה מעריצה ושמה דורית. "מה אני מחפש אצל בחורה – יופי ונאמנות".

נוהג ב"אסקורט אריקה" דגם '83 ומטופחת בהקפדה – "אבל אני חולם דווקא על אלפא־ספרינט".

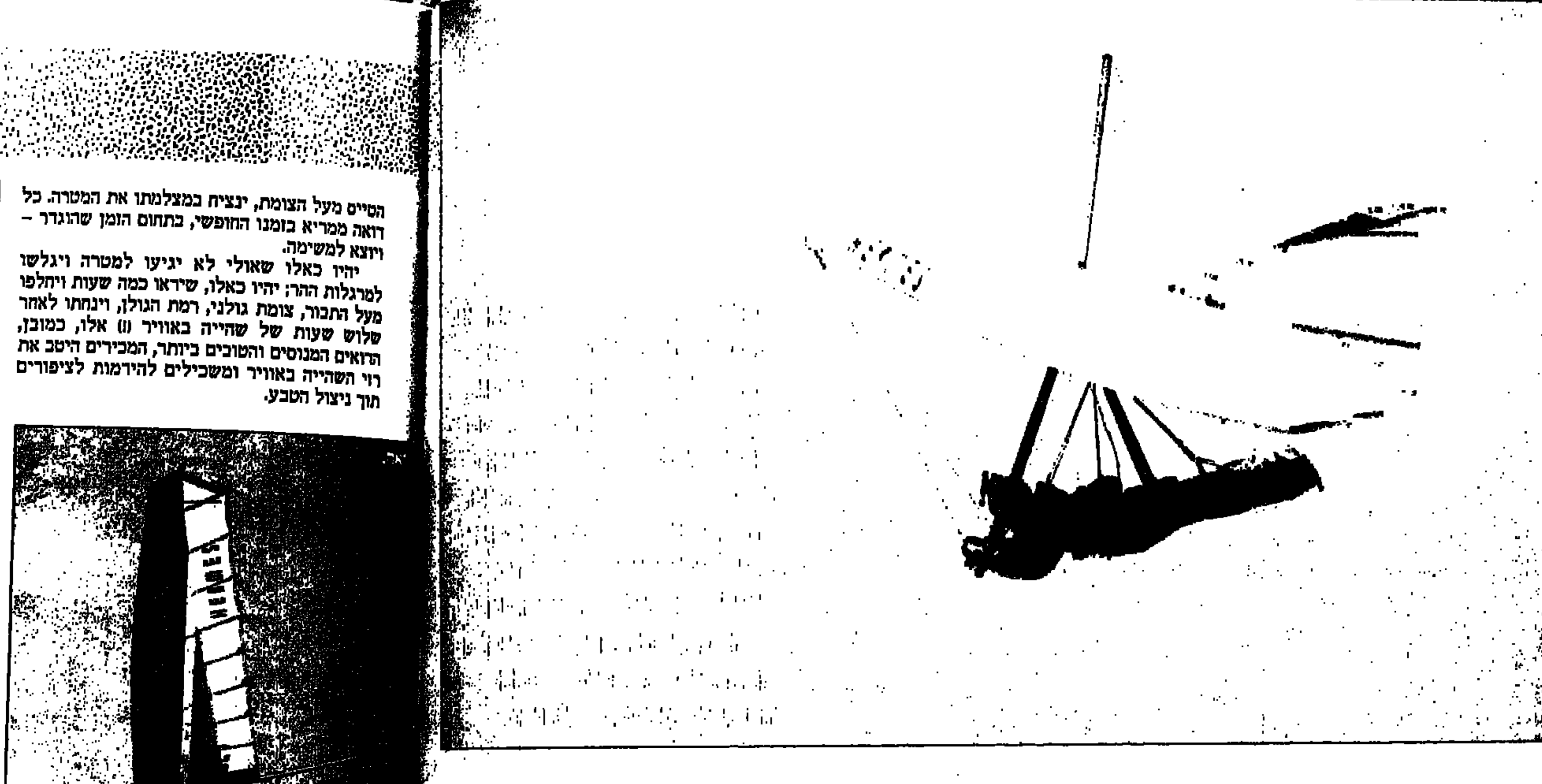
90 ליובנטוס

יובנטוס טורינו בת 90. מועדון הפאר של הכדורגל האיטלקי נולד ב־1 בנובמבר 1897 והשבוע חגג את חגו, ברוב פאר והדר כיאה לגוף שנתמך בידי איל המכוניות ג'יובני אנלי, נשיא "פיאט". עד כה זכתה קבוצת יובנטוס ב־22 תארי אליפות בארץ המגף (אשתקד זכתה בכתר נאפולי של מאראדונה). על פי המסורת באיטליה אחרי כל עשרה כתרים יכולה קבוצה לצרף כוכב לדגלה. ל"יובה" יש כבר שניים.

לרגל החג הקדיש העתון "גזטה דלו ספורט" מוסף מיוחד והאמן פראנקו ברונה, אייר את 11 גדולי יובנטוס בכל הזמנים, בהתאם לבחירת מומחי הכדורגל באיטליה. ה־11 הם: השוער דינו זוף, שסיים את הקריירה שלו בגיל 41 (שיא לשוער) אחרי 6 אליפויות ו־476 משחקים. 903 דקות רצופות הוא לא ספג שער בליגה ו־1143 במדי הנבחרת; המגינים: וירג'יניו רוזטה, מכוכבי "יובה" בתחילת המאה; אנטוניו קאבריני, מכוכבי ספרד '82 והבוס בשדה, היום; גאייטאנו שיראה, שזכה עם יובה ב־7 תארים ובגביעים שונים וקארלו פארולה, מכוכבי שנות ה־20, בתפקיד של "פליי מיקר". שחקני מערך הקישור: מארקו טארדלי, גם הוא מכוכבי גביע העולם '82; מישל פלאטיני, הרכש הגדול מצרפת. שחקני ההתקפה: ג'יאמפיירו בוניפרטי שהבקיע 178 שערים ב־444 משחקים במדי יובה בשנות ה־40 וה־50; ג'ון צ'ארלס הגדול, חלוץ מרכזי קלאסי; עומר סיבורי, הארגנטיני המהולל, אמן הכדור שקדם לדייאגו מאראדונה בשנות ה־50 וה־60 ו"מומו" אורסי, "פיקולו" - עקב קומתו – ארגנטיני גם הוא, שכיכב בשנות ה־20 וה־30, בעידן של איטליה הגדולה (גביעי העולם של '34 ו־'38).

1897-1987 90 JUVENTUS novant'anni

לעוף כמו ציפור

יאיר שחר

אין ספק שהחלום הגדול ביותר בהסטוריה האנושית הוא לעוף כמו ציפור. המראה המדהים של עוף דורס, הרואה למרחקים, משקיף על עולמנו ממרומי מכסם של האלים, בשקט הזה של המרחבים, בשמיים האינסופיים – זכה להערצה רבת שנים. נכתבה על כך ספרות שלמה, שירה וסיפורת, שמתפעלת מכושר התעופה של הציפורים ועל שאיפת בני אדם להידמות להן.

ספורט הדאייה נולד איפוא ביום שבו צפו בני האדם במעוף הציפורים, התקנאו בהן – וביקשו לחקותן. איך נאמר ביצירה הנפלאה "חשחף, יונתן ליוינגסטון": "...בכוח אותה שליטה פנימית הצליח לעופף בעד ערפילי ים כבדים ולטפס מעליהם אל תוך שמיים צחים כברקת... הוא למד לרכוב על גב הרוחות הגבוהות, הרחק אל תוך היבשת. כן, השחף המגביה עוף הוא זה המרחיק ראות"...

היכולת לראות ללא מנוע, תוך הסתייעות וניצול זרמי האוויר, החלה להיות מנת חלקו של האדם כאשר ספורט הדאייה לסוגיו החל לעניינו.

גלישה אווירית מקרבת אותנו יותר מכל לציפורים, לאחד מסודות הבריאה: התעופה הטבעית. הענף הזה עשה בשנים האחרונות קפיצת דרך רבה כספורט תחרותי – גם בישראל.

אביזרי בטיחות

גלשן האוויר המודרני עשוי מאלומיניום מכוסה בבד מפרש חזק בעיצוב אווירודינמי, כמו כנף של מטוס. ההתקדמות שחלה באיכות הציוד ובאביזרי הבטיחות, הביאה רבים לגלות עניין בספורט הזה וגם לעסוק בו: לקיים תחרויות ואליפויות בינלאומיות.

הדואה לובש ריתמה מיוחדת, מצויידת במצנח רזרבי. בעזרת הריתמה הוא נקשר לגלשן. הכנף נישאת לאתר הדאייה על גבי רכב פרטי, כשהיא מקופלת. באתר הדאייה מורכב הדאון ונבדק לטיסה. ההמראה מבוצעת מהרים או מצוקים, שנמצאו מתאימים לשמש כאתר המראה. הדואה אוחז בגלשן על כתפיו, רץ במדרון אל תוך הרוח ותוך שניות הוא כבר מרחף, תר אחר זרמי האוויר.

הגלשן טס באוויר, גולש לשדה הנחיתה. כדי להישאר באוויר עליו להיעזר בזרמי־אוויר חמים, העולים מעלה. על הגולש לאתר זרמים אלו ולהיכנס לתוכם. מאותו רגע הוא מסתובב בזרמים עולים וצובר גובה, בדיוק כפי שעושות החסידות הדואות בלהקות ובמעגלים. הדאון מצוייד במכשירי טיסה המאפשרים לאבחן גובה, מהירות ושיעור נסיקה. כך יכול הגלשן לשהות באוויר גם שעות אחדות, לעוף בגבהים של מאות ואלפי מטרים, מעל פני הים.

התחרות המקובלת כיום בעולם היא דאיית מרחק (קרוס קאונטרי). גלשן האוויר איננו כלי ממונע ולכן עצם השהייה באוויר, או טיסת מרחק, ישמע לעתים כאבסורד לאלו שאינם מבינים במה המדובר. אולם, ניצול זרמי אוויר חמים (טרמיקות) היא תורה שלמה. הציפורים נולדו עם זה – ואנו נושאים עינינו אליהן ולומדים אורות הקסם הנפלא הזה ששמו טרמיקות, שעליהן ניתן לרכוב ולגמוא מרחקים בדאיית קרוס קאונטרי.

כיצד מתחרים?

המתחרים מתכנסים באתר הדאייה בשעות הבוקר. לאחר הרכבת הדאונים והכנת הציוד, יבוצע תדריך שבו תוגדר משימת המרחק. לדוגמא: תיתכן המראה מהר תבור, דאייה ונחיתה ברמת הגולן. הדואים טסים עם מצלמה. מעבר לצילומי נוף מרהיבים, על הטייס לצלם צילומי "הוכחה", שאכן טס בנתיב שהוגדר לו. בנתיב ייבחרו כמה מטרות לצילום מהאוויר. למשל: צומת גולני. כאשר יעבור הטייס מעל הצומת, ינציח במצלמתו את המטרה. כל דואה ממריא בזמנו החופשי, בתחום הזמן שהוגדר – ויוצא למשימה.

יהיו כאלו שאולי לא יגיעו למטרה ויגלשו למרגלות ההר; יהיו כאלו, שידאו כמה שעות ויחלפו מעל התבור, צומת גולני, רמת הגולן, וינחתו לאחר שלוש שעות של שהייה באוויר (!) אלו, כמובן, הדואים המנוסים והטובים ביותר, המכירים היטב את רזי השהייה באוויר ומשכילים להידמות לציפורים תוך ניצול הטבע.

[illegible]

בישראל נערכות תחרויות ליגה בדאייה, אחת לחודש. המתחרים דואים למרחקים – כל פעם למרחק שונה ומאתרי המראה שונים, בנסיון להשיג מרחק גדול יותר וזמני שהייה באויר, גדולים יותר.

מתוך חברי הליגה, מרכיבים את נבחרת ישראל בגלישה אווירית, המופיעה בתחרויות בינלאומיות. נבחרת ישראל מורכבת מארבעה דואים ויש לה מנהל. באחרונה חזרה נבחרת ישראל מאליפות אירופה שהיתה בהונגריה שם תפסה בתום עשרה ימי תחרות קרוס קאנטרי, את המקום ה־12 מ־28 משלחות. ראוי להדגיש כי ישראל הקדימה כאן את נבחרת הדואים הסובייטית (!).

יצוגה של ישראל בתחרויות בינלאומיות רשמיות מתאפשר תודות לתמיכה כספית ממוסדות הספורט, המכירים כיום בחשיבות ההתפתחות המטאורית של הספורט הזה בארץ.

מיקי וייס, 40, גרפיקאי במקצועו וחובב נלהב של דאייה, שולט בשפות אחרות מה שמאפשר לו להיות מנהל נבחרת אידיאלי. שליטתו בהונגרית הדהימה גם את מנהלי נבחרת אירופה ותרמה לאווירה הידידותית באליפות האחרונה.

חברי הנבחרת הם:

- אהרליה שגיא, 40, קבלניט "אל־על", אלוף ישראל בעונה שעברה המחזיק בשיא המרחק הישראלי – 145 ק"מ (!) בחמש וחצי שעות דאייה בנגב, מקיבוץ נחל עוז ועד באר מנוחה בכביש הערבה. דואה בגלשני אוויר כבר עשר שנים. גר בגבעתיים.
- עודד זינגר, 36, גרפיקאי, גר בטבעון, נשוי + בן (אופק). מבלה רוב זמנו הפנוי בגלישה אוירית ובגובה של 500 מטר מעל הכרמל, מסתובב בטרמיקות בגלשן כחול. באחרונה המריא מהכרמל ונחת לאחר שלוש שעות ברמת הגולן – מרחק של כ־67 ק"מ.
- אילן וצלר, 37, מהנדס חשמל, מהגולשים המנוסים בישראל. חי את הספורט הזה עם כל בני המשפחה, לעתים חונה עם הקרוון שלו באתר הדאייה ללילה, מתעורר בבוקר עם הציפורים ומחכה לתנאים. מתגורר בהוד השרון.
- יאיר שחר, 25, הצעיר בחבורה, טייס חיל האוויר לשעבר. עורך מגאזין אגודת הגולשים. נולד בקרית ים. מחזיק בשיא הארצי בגלישה מאתר געש, דאיית 42 ק"מ בתחרויות הליגה מאתר חוץ שגובהו לא עולה על 30 מטר.

[illegible]

לאחר שהנבחרת חזרה מאליפות אירופה, צער הספורט ההישגי בישראל צעדי ענק. נקבעו שיאים אישיים וארציים חדשים. תוך שנה, למשל, נשבר שיא המרחק הארצי פעמיים: מ־100 ק"מ, הוא שופר בידי הטייס מודי אברוצקי, הדואה בדאון ישראלי של חברת APCO AVIATION, ל־136 ק"מ. השיא לא הוישג נקבע בנגב, במשך כחמש שעות. השיא לא החזיק מעמד זמן רב – לאחר כחודשיים נשבר והועמד על 145 ק"מ. מחזיק בו אהרליה שגיא.

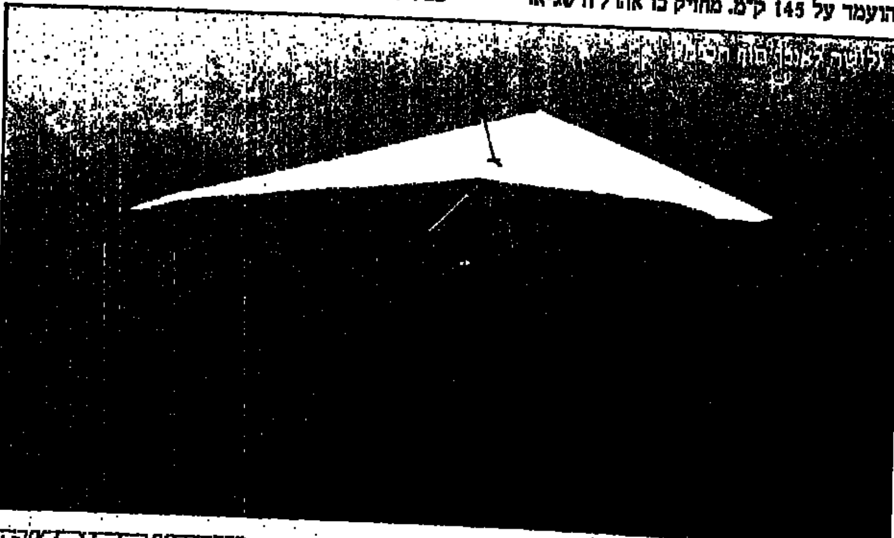
גם שיא המרחק מאתר געש – אתר נמוך וכעייתי לטיסות מרחק, שעד כה בוצעה ממנו טיסת מרחק ל־15 ק"מ בלבד – נשבר לא מכבר. בעת ובעונה אחת הוא שופר בידי שלושה מחברי הנבחרת. הראשון בהם ביצע מרחק של 42 ק"מ (המראה בגעש ונחיתה בסנור שבלב השומרון). השיאן הוא יאיר שחר.

מיותר לפרט שיאים אישיים נוספים שנשברו בזה אחר זה וטיסות מרחק של 60–80 ק"מ – השגים העומדים ברמה בינלאומית.

נבחרת ישראל מתכוננת עתה בקדחתנות לאליפות העולם, שתתקיים באוסטרליה, בינואר-פברואר. ההכנות כוללות אימוני צוות, שיפור הרמה וההישגים האישיים וכן לימוד תיאורטי.

הגולשים ממתינים שגורם כלשהו – ממלכתי, ספורטיבי או פרטי – ייךתם לסייע למשלחת להופיע בכבוד באליפות ובאולימפיארת הגלישה. פוטנציאל יש – צריך לתת רק צ'אנס.

באיזו מדינה נוספת יש תנאי דאייה כל השנה? – אפילו הציפורים יודעות זאת ובוחרו בישראל הקטנה כציר הנדידה שלהן בדרכן לאפריקה החמה. ■

הפועל ת"א כרתה בור לעצמה

הדי התבוסה המחפירה של הפועל ת"א 1–5 למכבי חיפה, עדיין נשמעים ברחוב הספורטיבי ■ ארז קופמן, מנתח מקצועית, את הסיבות הטאקטיות שגרמו להפסד הכואב והמבזה הזה ■ רק סגירת ברזי האנרגיה והחשק אצל החיפנים מנעה בשבת שעברה מהפועל ת"א לחטוף יותר מחמישה שערים

החיצים מבטאים את הכיוונים וטווחי התנועה של השחקנים. חץ ארוך מציין את כיוון התנועה העיקרית. החץ המרוסק, את התנועה היותר קצרה והמצומצמת בתחום המרחק.

ארז קופמן

הפועל ת"א, שיחקה בשבת שעברה מול מכבי חיפה, בצורה שהזמינה תבוסה. מה שמכבי חיפה עשתה לה, רחוק מלהיות הפתעה, למי שצפה במשחק הזה. בחוריו של יצחק שניאור עמדו על המגרש ולא הפריעו כלל למכבי חיפה לפתח את משחקה המהיר ולהפעיל בצורה אופטימאלית, מבחינתה, את דניאל בריאלובסקי וזא־הי ארמלי – כדי לשלוח את ת"א המו־מה וחפויית ראש לאחר מפלה של 1–5 בבלומפילד, וזאת לאחר הניצחון הג־דול על מכבי, בדרבי (2–1), שבוע קו־דם לכן. יתר על כן: המפלה הקשה התרחשה דווקא ביום שובו של משה סיני להרכב הראשון.

הגנתה של הפועל שמרה גרוע כל־כך, עד שאפילו יריביה לא הבינו את הקלות שבה זכו להיכנס בפרצו־תיה. שניאור העמיד מול בריאלובסקי (קיצוני ימני ברוטו ונטו), את רמי אך־מה כקשר נסוג ואת אקהויז כמחפה מאחוריו. ואנה הוצב בתפקידו הקבוע באחרונה – בלם אחורי. סגל הוצמד לארמלי ועמר, המגן הימני, קיבל כמה תפקידים – להצר את דרכו של גב־עול, שפרץ תדירות במרכז, לפתח את התקפות ת"א דרך אלי כהן ולעלות כמה שיותר קדימה.

בדיעבד, נכשל לדעתי עמר, בעיקר בשל המשימות הרבות שקיבל. ארמלי, בחוכמתו, משך את סגל לאגפו השמאלי וכמה שיותר אחורנית וחיפה, במודע, לא שלחה איש לפני ארמלי שם. סגל נמשך איתו וגבעול איים בנוכחות מכוונת במרכז הקידמי, כדי למשוך את עמר (שבאגפו חש מיותר, בשל הסטאטיות של סגל שם) למרכז ולפנות את הדרך בפני ארמלי, שקיבל עזרה משלום לוי.

המלכודת

מיתיץ' חייב לחשוב ולבדוק מה תהיה תרומת יהודה עמר כמגן ימני בנבחרת, שם יוגבל לבטח לתפקידים הרבה יותר ספציפיים. בשבת, לא בלם את אגפו ולא שיחק כלל כמגן ימני. אפילו בתקיפה ברח משם אוטומטית למרכז.

למאמן שניאור אסור היה ליפול במלכודת הזאת ועמר היה חייב לחכות לארמלי מימין ולמסור אותו לידי סגל, רק בקירבת הרחבה. כך גם יעילות שמירת סגל היתה עולה וארמלי לא היה מקבל את האגף למיאוצים חופשיים מול בלם גבוה ואיטי כסגל.

באגף השני (השמאלי של ההגנה) נמשך ארמה קצת קדימה מול דניאל, ואקהויז, בראותו את הפאסיביות של החיפני, שגה קשות, כשהלך לסגור את המרכז בחסרונו של סגל ולא דאג יותר על המידה לאגפו שלו. קשה להאמין שחשיבות האגף הזה אצל חיפה היתה נהירה לו. אותה הטעות בשני הצדדים.

מול קשריה הקדמיים של חיפה, בא רק אלי כהן, והוא נאלץ להפעיל הרבה כוח כדי לחפות על אי עזרת חבריו. ז'אנו שיחק מימינו וסיני – לפניו. שניהם לא השתתפו בבלימת חיפה וכשעלו קדימה, העדיפו את האגף הימני אבל ברחו מכדורים פשוטים. רק בסיום בא ז'אנו אחורנית יותר והוביל כמה התקפות מול חיפה שיכורת ההבקעות. וסיניז – גם אז הוא טייל לו בחור הקישור וכמעט שלא שותף במשחק.

לרוויה באגף הימני, ניתן להוסיף את מיקי בן־שיטרית. בכיסויו של בלם ענק ושולח רגליים גבוהות כליאור רוזנטל, היה חייב מיקי לברוח מהמרכז. אבל מדוע רק ימינה, שם אין לו כוח פריצה והתפקיד כמו נתפר לתכונותי־הם של עמר וז'אנו, שהיו צריכים לע־זור איש לרעהו שם, אבל תמיד השאי־רו זה לזה את כל העבודה מימין?

ריצה עיוורת

בן־שיטרית, ברגע שנואש מאגפו וכשראה שאין כלל לחץ על חיפה ואין כל טעם במשיכת רוזנטל החוצה, הוא רץ למרכז. אבל מיקי, שעיניו נעוצות תמיד בקרקע, לא יכול לבקש הגבהות, כמו שנתן לו סגל כל הזמן. או שבוטה בגופו של רוזנטל, או שנפל לתוך מל־כודת הנבדל, שבריצתו העיוורת לא הבחין בה.

אם סיני היה מבקש כדורים ארו־כים לאגפו הטבעי, משמאל (מה שלא עשה) – וכך היה מפנה את הלחץ מנ־גד לטובת ז'אנו השונא מצבים מסובכים – היתה התועלת שלהם עולה עשרות מונים וגם בן־שיטרית ולינהרט (לא היה לו תפקיד בשבת. הוא סתם התרוצץ בפאתי הרחבה) היו מגיעים לכדורים מול פחות מגינים ותוך ניצול המהירות. בהתקפות דינאמיות הנפתחות מאחור.

בן־שיטרית ולינהרט גם לא ירדו לסגור את אגפי חיפה התוקפת. חיפה, ששיחקה הפעם פחות על מגיניה, שלחה הרבה עזרה לזאהי ודניאל, בצדדים, עוד בשיטחה – כי לא זכתה שם לשמירת שטח של חלוצי הפועל. וכשנמשכו קשרי ת"א לפינות, נפתחה הדרך לפני קשרי חיפה דרך המרכז. תמונה עגומה מבחינת ת"א. כמובן, היתה התרוצצות שחקניה, בעקבות כדורי חיפה – ללא כל סדר ומשמעת. רק סגירת ברזי האנרגיה והחשק אצל המנצחים, מנעה מת"א, כפי ששיחקה בשבת, לחטוף הרבה יותר מ־5 שערים.

כרו להם בור – ונפלו לתוכו. וכמה שהנפילה הזאת, שמקורה בכמה טעויות־יסוד בפריסה נכונה על המגרש מול חיפה, היא כואבת ומבזה! ■

קבוצת הכדורגל נורדיה, "ההסוואה לבית"ר ת"א", סוף 1947. עומדים משמאל: לאיוש הס ז"ל (מאמן), אברהם בוגדנוב, דוד שכניק, ניסים אלמליח, ישראל וייס ז"ל, שמואל בירנברג, שלומאי, וורמש, ישראל גרינוואלד. כורעים: צבי פוקס, יום־טוב מנשרוב ז"ל, שולמן, ולוניה דבורין.

הקיפוח

לוניה דבורין בשבוע שעבר, עם הספרים שכתב על אהבת חייו, הכדורגל (צילום: גרי אברמוביץ')

בועז ביסמוט

כשלוניה דבורין מספר על לוניה דבורין כשחקן פעיל, נדמה שהיה זה אתמול. עד הפרט האחרון הוא זוכר. אלא שזה לא היה אתמול, גם לא שלשום. בחודש שעבר, חגג מגן העבר המצטיין של בית"ר ת"א את יום הולדתו ה־70. והיום הוא מאמן מיוחד מטעם ההתאחדות לכדורגל לטיפוח מחוננים, יחד עם יוסל'ה מירמוביץ'.

איך יתכן שלוניה דבורין – "החומה" כינוהו בתקופתו – שיחק רק 45 דקות כמדי נבחרת (ארץ־ישראל) – על כך ועוד, סיפר לנו בשבוע שעבר.

"הרומן שלי עם הכדור", הוא קורא לזה. בן 14 החל להתאמן במכבי ת"א בהדרכת אגון פולאק המנוח. בתוך זמן קצר הועלה לבוגרים ומסלול הקידום שלו במכבי ת"א נראה מובטח. אלא שב־1933, והוא בן 16, חל המיפנה שכעבור 16 שנה ב־1949, עלה לו במקום בטוח במסע נבחרת הכדורגל לארה"ב.

"החלטתי אז לעבור לבית"ר ת"א, כי החברים שלי היו שם. פולאק כעס מאוד והתעלמתי מתגובתו. אנשים שונים בסביבתי לא הבינו למה אני עושה זאת. בנוער של בית"ר לא היו שחקנים טובים, הייתי למעשה השחקן הידוע הראשון שלהם. שנה אחת בלבד אחר שהצטרפתי לבית"ר, הייתי כבר גם המאמן שלה".

"פולאק שמר טינה"

מה הקשר בין העובדה שעבר לבית"ר לבין החמצת המסע המפורסם לארה"ב, ב־1949?

דבורין: "נחשבתי אז לאחד המגינים הטובים בארץ. קבעו את הסגל שיסע, ואני לא הייתי בו. בעיתונות קמה זעקה. פולאק, אז מאמן הנבחרת, זה שכעס כשעזבתי לבית"ר, זכר היטב מה שאירע שנים לא מעטות קודם לכן. ברקוביץ, מנהל מכבי ת"א, אמר עוד ב־33' 'לוניה ישלם על כך ביוקר (כשעזב את מכבי)'. וזה בדיוק מה שקרה. לא סלחו לי על זה".

היתה זו לדבריו הפעם השניה שקופח. במאי 1940 היה ארתור בר המנוח מרכיב הנבחרת הארץ־ישראלית, מטעם הפועל. לנבחרת נועד משחק עם נבחרת לבנון. מטעם בית"ר זומנו שלושה כדורגלנים. שניים היו מהבולטים בתקופתם – השוער בנימין מזרחי וה"צנטר" בלשון ימינו החלוץ המרכזי) והגר כספי (כבש שני שערים באותו משחק) והמגן לוניה דבורין.

"עד היום אני טוען שקופחתי באותו משחק. הייתי אז בשיא יכולתי. והנה, את מי הרכיב ארתור בר כמגן שמאלי? – את יעקב בראייר מהפועל חיפה. בראייר (אז בן 30, בסוף הקאריירה שלו – לונית היה בן 23, בשיאו), לא רק שלא היה מגן שמאלי, גם לא שלט בכלל ברגל שמאל. אבל כדי לקפח אותי, העדיף בר להושיב אותי על הספסל ונתן לכדורגלן הפועל חיפה לשחק. על הספסל, במהלך המשחק, כולם הבחינו בבריחה. נבחרת א"י היתה יותר טובה, אבל כל כל אימת שהכדור הגיע לאגף השמאלי בהגנה,

לוניה דבורין, לא מכבר חגג 70, כונה לפני 40 שנה "החומה" ■ עבר ממכבי ת"א לבית"ר ת"א – צעד מרחיק לכת באותם ימים, ובגללו שמרו לו טינה, לדבריו ■ "למרות שהצטיינתי כמגן, לא נכללתי בהרכב נבחרת ארץ־ישראל אלא 45 דקות בלבד"

לא מצא בראייר את ידיו ורגליו. במחצית השניה, כבר לא היתה לבר ברירה והוא צירף אותי למשחק".

אז מדוע אתה טוען שקופחת?

דבורין: "הייתי בית"רי. מרכיב הנבחרת היה מהפועל. אני משער שזו היתה הסיבה. בית"ר כלל לא היתה נחשבת אז ולא זכתה ליצוג בהתאחדות".

כך "סידרו" את הבריטים

עתה אצל לוניה, בסלון, אפשר עוד לדפדף בגיליונות הצהובים מיושן של ספורט השבוע. באוקטובר 47', לפני 40 שנה, כתב העתון: *"לוניה דתחנף לשופט במשחק בין נורדיה למכבי חיפה (1–2)"*.

"לא הייתי רגיל לעשות זאת", הוא נזכר ומגרב מיד סיפור על מקור השם "נורדיה":

"הבריטים הוציאו את בית"ר אל מחוץ לחוק, כיוון ששייכו את קבוצת הכדורגל הזו לאצ"ל. מאחר שלא רצינו להתפזר או לעבור לקבוצות אחרות, נמצא מוצא. הייתי אז הקפטן, התכנסנו בביתו של יצחק לנצ'נר המנוח, ממטרוני הקבוצה (קפה "לנצ'נר" ברחוב שינקין, בבעלותו היה מעוזה של בית"ר באותה תקופה) ונזכרנו שבחו"ל קראנו לבית"ר נורדיה. חשבנו שתחת שם אחר, האנגלים לא ישייכו אותנו לבית"ר ולאצ"ל. קודם לכן התחייב לנצ'נר לפני שלטונות המנדט, כי השחקנים לא יעסקו בטרור נגד האנגלים. אבל רוב השחקנים היו דווקא מעורבים בפעילויות מחתרתיות.

"סמוך לכיבוש יפו בתחילת 48', התייצבנו למשחק עם מכבי ת"א. האנגלים כבר היו עם דגל וחצי' בחוץ ועל החולצה שלנו נשאנו בגאווה את סמל בית"ר. חיים לנדאו ז"ל, לימים שר בממשלת ישראל ואז ראש מטה אצ"ל, חילק את הסמלים לפני תחילת המשחק. עם קום המדינה, אחרי מאי 48' שבנו להיות בית"ר ת"א".

"רגע השיא בקאריירה שלי היה ב־6 במאי 1945. היירוק ספליט, כשורותיה כיכבו תשעה משחקני נבחרת יוגוסלאוויה, ביקרה אז בארץ. יום קודם לכן, הביסה היירוק את נבחרת מכבי 7–2. כבר אחרי 20 דקות במשחק שלנו הובלנו נגדה 4–0 (!). איש לא האמין למראה עיניו בסיום ניצחנו 4–2".

הגג בבאסה, קרס

גם בדרבי האמיתי של ת"א נזכר לוניה. לא זה של מכבי נגד הפועל, שנקרא היום הגדול. "דרבי גדול היה אז מכבי נגד בית"ר, או הפועל נגד בית"ר", הוא אומר. "ב־1940 היה המשחק הראשון של בית"ר, אחרי שעלתה לליגה א' (אז – הלאומית). זה היה דרבי נגד הפועל ת"א, והוא נערך במגרש באסה, שהיה שייך לערבי בשם אבו־תתרה. במגרש היה מקום ל־5000 איש בלבד, אך לאותו משחק באו 10 אלפים. היציעים היו עשויים עץ ופח. היינו בחדר ההלבשה, היתה התרגשות. פתאום התמוטט גג חדר ההלבשה, חלק מהיציע הקיצוני קרס ו־17 איש הובאו לטיפול רפואי. הפועל הוליכה 1–0 משער של אברהם ("בוצ'קה") פלמן חמש דקות מהסיום, בעט שוער הפועל כדור, ואני, משלושת רבעי מגרש, החזרתי בעיטת מספרת. הכדור עבר את קו השער. הקהל הבית"רי צעק: 'גול'. השופט הבינלאומי מרכוס לא ראה ולכן לא אישר. בסופו של דבר ניצחה הפועל 1–0".

אחרי שפרש מהמשחק עבר לוניה לאימון. ב־45' העלה את בית"ר ירושלים, לראשונה ל"לאומית". ב־58' וב־59' הצעיד את באר־שבע לשתי אליפויות בליגה ב', אבל רק ב־59' היא עלתה לא' (עקב החלטת חקפאת, כתוצאה מפרשת שחיתות שנתגלתה אז בכדורגל בה היו מעורבות מכבי שעריים ובית"ר רם). ב־1960 מונה כמאמן נבחרת הנוער של ישראל.

גם ילדיו קשורים לכדורגל: הבת, רבקה שפירא, שומרת למענו את כל עתוני הספורט. דני, הבן, הוא מנהל מחלקת הספורט ברדיו. ■

תחזיטוטו

שיעו שכטמן

לא נעים, לא נורא

במוצאי השבת האחרונה הגיע למשרדי הטוטו אדם מבוהל ביותר, וטופס טוטו בידו. בטור החמישי (זה היה טופס רב טורי), היה לו ניחוש של 13. למה הגיע לטוטו – כי באותו טור שבו היו לו 13 ניחושים נכונים שכח למלא את המשחק ה־14. בכל הטורים האחרים סימן נכון (ניחוש 1). הוסבר לו כי מי שלא ממלא משבצת של משחק, כאילו טעה בניחוש אותו משחק.

ממש מקרה לא נעים, – אבל גם לא נורא. תארו לעצמכם שהיה היחיד שניחש נכונה ולא אחד מרבים (!). מסקנה: השתדלו שמקרה הזה לא יקרה לכם...

מיקי בן־שיטרית (מימי), שחקן הפועל ת"א וליאור רוזנטל החיפני, במשחק הגדול בשבת שעברה (5-1 למכבי חיפה) (צילם: עדי אבישי)

תחזית למחזור 11

1. מכבי חיפה – בית"ר י"ם. מפגש בין שתי קבוצות שמיקומן בחלק התחתון בטבלה הוא כנראה זמני בלבד. חיפה אחרי ניצחון מוחץ, ירושלים אחרי הפסד ביתי. תיקו יספק את שני הצרדים.

2. לוד – שמשון. בחודש האחרון החלה לוד לגלות סימני התאוששות. נראה לנו שהשבת תשיג משהו במשחקה הביתי עם השמשונים 1, x.

3. חולון – באר שבע. העולה החרשה ללאומית, למרות שמשחקת בכלל לא רע, מתקשה בהשגת נקודות. כמו במשחק הקודם, גם כאן, נראה לנו כבלתי סביר הפסד שלישי רצוף של הביתיים. 1, x.

4. מכבי פ"ת – הפועל פ"ת. מכבי פ"ת, אחרי 5 הפסדים רצופים, תילחם על חייה מול היריבה העירונית שלא הפסידה כבר 6 מחזורים. אשתקד 1–1 ו־1–0 להפועל. דרבי אמיתי ומשולש ראשון בטופס.

5. בית"ר ת"א – בני יהודה. בשנה שעברה ניצחה בני יהודה פעמיים 2–1. השבת, אחרי 3 הפסדים רצופים, תתבטא העדיפות של בית"ר מכחינת היכולת במגרש על קבוצה ש"מזייפת". 1.

6. מכבי ת"א – מכבי נתניה. מפגש בין שתי קבוצות שבמשחקיהן הובקע עד כה המספר הרב ביותר של שערים. אחרי 4 מחזורים ללא ניצחון, מכבי ת"א, חשוב לזכור, במלוא הנקודות. 2–0 לת"א בשנה שעברה.

7. הפועל ת"א – כפ"ס. קשה לדעת איך ישפיעו על האדומים התבוסה ועל האורחים מכפ"ס, הרחקת רביבו. כל תוצאה אפשרית.

8. בית"ר נתניה – מכבי יש. בשנה שעברה ניצחה כל קבוצה במגרש של יריבתה (נתניה 4–1 בחוץ), למי שלא זוכר, זה היה עדיין בליגה הלאומית. השנה שתי היורדות נמצאות בתחתית הארצית והן בצרות אמיתיות. 1, 2.

9. עכו – שעריים. כל מי שרוצה לדעת מה לרשום במשחק הזה, צריך רק להציץ בטבלה: האחרונה מארחת את הקבוצה שלפניה. משולש.

10. חדרה – ר"ג. אחרי 9 מחזורים, ר"ג היא היחידה מהקבוצות בשתי הליגות הבכירות שאין לה במאזנה תיקו. אולי השבת זה יקרה. 1,x.

11. טבריה – יהוד. בשבוע שעבר סיימה ליברפול בתיקו 1–1 עם וימבלדון, וטבריה גם היא עשתה זאת (2–2 נגד בת ים). בשבת שעברה ליברפול לא שיחקה ולכן קשה לדעת מה תעשה "ליברפול של הכנרת". כנראה שתנצח ולכן נרשום 1.

12. הכח – בת ים. אחרי פתיחה טובה של הליגה ירדה הכח אל מרכז הטבלה. האורחים, אחרי הפתיחה הלא טובה של הליגה, מתאוששים. למרות שהפסד שלישי רצוף של הכח נראה מאד לא סביר. שום תוצאה לא תפתיע, מה גם שהכח תשחק ללא יחיאל, ותיק שחקניה.

13. יבנה – הפועל חיפה. עוד משחק קשה לניחוש. יבנה מצויינת במגרשה. חיפה שהחליפה מאמן, משחקת פתוח ותוקפני. לשתי הקבוצות לא מספיק תיקו, אם הן רוצות להשיג את הפועל ירושלים. משולש.

14. ירושלים – עמידר. ניצחון להפועל ירושלים. אם זה לא יקרה, הפרס השני בטוטו יהיה גבוה מאד. 1 סולו.

ליגה לאומית
(לאחר המחזור ה־9)

.1	מכבי נתניה	8–19	22
.2	הפועל תל־אביב	8–10	18
.3	הפועל כפ"ס	6–10	15
.4	הפועל פ"ת	8–11	15
.5	מכבי ת"א	11–17	14
.6	בית"ר ת"א	8–10	12
.7	הפועל ב"ש	7– 7	12
.8	בני־יהודה	7– 8	11
.9	בית"ר ירושלים	14–14	11
.10	שמשון ת"א	7– 7	11
.11	מכבי חיפה	9– 9	7
.12	צפרירים	9– 5	7
.13	מכבי פ"ת	13– 7	7
.14	הפועל לוד	24– 5	3

ליגה ארצית
(לאחר המחזור ה־9)

.1	הפועל ירושלים	9–20	22
.2	הפועל טבריה	14–19	19
.3	מכבי יבנה	10–12	15
.4	הפועל ר"ג	10–11	15
.5	הפועל חיפה	11– 9	15
.6	הפועל יהוד	12–16	14
.7	הכח ר"ג	9–11	13
.8	הפועל חדרה	14–15	12
.9	מכבי יפו	5– 5	11
.10	מכבי עמידר	12–10	10
.11	הפועל כת"ים	10– 7	9
.12	בית"ר נתניה	15– 8	7
.13	שעריים	12– 8	6
.14	הפועל עכו	14– 6	3

הצעות השבוע

שיטות מלאות

	סולידי	הפתעות	הגיוני	לעשירים
1	x	2	2, 1	x
2	2, 1	2	x	x, 1
3	x	x	1	x
4	1	2, x	x	2, x, 1
5	1	x, 1	x, 1	2, x, 1
6	x, 1	1	1	2, x, 1
7	x	2, x	2, x, 1	x, 1
8	2, x	2, x	x, 1	x, 1
9	x	2, 1	x	1
10	x, 1	x	2, 1	x, 1
11	1	1	x, 1	1
12	2	2, x	2, 1	1
13	x	1	2, 1	1
14	1	x	1	1
שלשות	___	___	1	3
כפולים	___	6	7	4
טורים	___	___	384	432

שיטה מצומצמת

		1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
2	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1
3	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1
4	2, x, 1	2	x	1	2	x	1	2	x	1
5	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
6	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
7	2, x, 1	x	1	2	1	2	x	2	x	1
8	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1
9	2, x, 1	2, x, 1	2, x, 1	2, x, 1	2, x, 1	2, x, 1	2, x, 1	2, x, 1	2, x, 1	2, x, 1
10	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1
11	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
12	2, x, 1	1	2	x	x	1	2	2	x	1
13	2, x, 1	2	2	2	x	x	x	1	1	1
14	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1

6 שלשות
4 כפולים
[illegible] טורים מלא
432 טורים בשיטה המצומצמת

הנהג הטוב ביותר בעולם

נלסון פיקה, פליי־בוי אמיתי, עם גרושה וילד בברזיל, חברה במונטה־קארלו ואהובה־צמודה בכל מסע בעולם, הוכר כנהג מירוצי הגרנד פרי מס. 1, כיום ■ בשנת המירוצים הבאה יחריף המאבק בין אריות־המסלול

מדוע מפהק נלסון פיקה? – אחרי מירוץ סוזוקה שהיה ביפאן, הוכר כמס. 1 בעולם

היריב הגדול, האנגלי נייג'ל מנסל (מימין) פרש בסיבוב המוקדם של המירוץ האחרון ביפאן, אחר שמכוניתו התנגשה במחסום בצד המסלול והוא חולץ באמצעות צוותי חירום והצלה.

מנחם אדמון

נלסון פיקה עשה זאת שוב – וזכה בתואר הנכסף של אלוף העולם במירוצי גראנד פרי. בעולם המהיר של מירוצי מכוניות, עם כל סוגי המכוניות וכל סוגי המירוצים, זה שיא השיאים. פיקה הוא איפוא הנהג הטוב ביותר בעולם, ללא עוררין. ב־1987 הוא זכה בתואר בפעם השלישית, הישג המציב אותו במרומי האולימפוס של עולם המירוצים; לצידם של אגדות העבר ניקי לאודה, ג'קי סטיוארט וג'ק בראבהם, שזכו אף הם בתואר שלוש פעמים.

הנצחון הוא תמיד מתוק ומשכר, אך המתיקות של זכייתו הנוכחית עלולה להפוך את דמו של פיקה ל...רבש מזוקק. מאז שנתיים הוא מנהל מלחמה עיקשת עם נייג'ל מנסל האנגלי, עמיתו לקבוצת וויליאמס שסירב בעקשנות למלא את התפקיד של מס.2 והידבה לרחוק את פיקה הצידה, או ליתר דיוק, אחורה.

חופש למנסל

פראנק וויליאמס, מנהל הקבוצה, סירב להכתיב משמעת קבוצתית על נהגיו ונתן למנסל חופש לנהוג כרצונו. פיקה נלחץ ורגז על היחס. מבקריו טענו שעבר את שיאו כנהג, שיש כירסום מתמיד ביכולתו. הונדה, ספקי המנועים של הקבוצה, התרעמו על המצב הזה. מנסל המשיך להכיך את פיקה בנצחונות ובתוצאות טובות יותר במדידות הזמנים. עתה, נלסון פיקה צוחק על כולם: הוא האלוף וכולם נשארו מאחור – מנסל, קבוצת וויליאמס, והמקטרגים למיניהם. את מנסל הוא ניצח, את קבוצת וויליאמס הוא עוזב ואת מבקריו – השתיק.

היריבות בין מנסל לפיקה גרמה לשפיכת דיו בכמויות רציניות בעתוני אנגליה, שמרביתם כצפוי, תמכו במנסל. על היחסים ביניהם ניתן ללמוד מציטוט מפי פרנק וויליאמס: "אין זה נכון להגיד שנלסון ונייג'ל (מנסל) אינם אוהבים האחד את חברו – הם שונאים זה את זה".

אשתקד איים נלסון להדוף את מנסל מהמסלול. השנה, לאחר המירוץ במכסיקו, האשים אותו מנסל בניסיון לממש איומו. תשובתו של פיקה: "אני מקצוען. אם אני רוצה לסלק מישהו (מהמסלול), אני עושה זאת ללא בעיות.

פיקה, 35, יליד ברזיל, נחשב בנעוריו לנהג מבריק אך פרוע, ברומה לאיירטון סנה. היום הוא מבוגר יותר ומחושב יותר, ונחשב מקצוען אמיתי. נהיגתו מלוטשת ומדוייקת, יעילה ומהירה מאוד. את הקריירה שלו במירוצי מכוניות החל בברזיל במירוצי קרטינג ומהם עבר פורמולה סופר ויי וזכה גם שם באליפות. השלב הבא היה פורמולה 3 ואליפות אירופה. ב־78' עבר ל"ארץ המובטחת" לפורמולה 1. שלושה מירוצים עבור קבוצת מקלארן־פורד ולאחר מכן התמקם בקבוצת בראבהם.

שכר של כ־5 מיליון$

ב־81' זכה לראשונה באליפות העולם ומאז לא נטש את הצמרת. תמיד נמצא בין המובילים בתחרות לאליפות העולם. ב־83' שוב הוכתר כאלוף העולם. שיתוף הפעולה עם קבוצת בראבהם נמשך עד 85'. נלסון העריך שמכוניות הקבוצה כבר אינן תחרותיות ועבר לוויליאמס. ניתן לשער שגם המשכורת הנאה השפיעה על שיקוליו. הערכות מומחים על גובה משכורתו נעות בין ארבעה לחמשה מיליון דולר.

סגנון חייו של פיקה מתאים לתדמית הזוהרת שרבקה בנהגי מירוצים בשנות ה־50 וה־60: הוא גרוש, השאיר אישה וילד בברזיל ועבר להתגורר במונטה קארלו עם חברתו, שאף שינתה את שם משפחתה לפיקה והולידה לה בן שני. במסעותיו במסלולי העולם, מלווה אותה מאז שנה וחצי יפהפיה אחרת, קתרין. צי רכביו הפרטיים כולל ב. מ.וו. ומרצדס. יש לו מטוס סילון פרטי וסירת מירוצים לשעשועים ימיים. זה הסגנון של נהגי המכוניות.

ב־1988 ינהג אלוף העולם עבור קבוצת לוטוס־הונדה, הנמצאת בעונות האחרונות בעליה, לאחר כמה שנות שפל. ללוטוס מסורת ארוכה ומפוארת בספורט המוטורי ופיקה יעשה כמיטב יכולתו להגדיל את תהילתה, וכמובן גם את תהילתו. זכיה רביעית באליפות העולם תהיה מטרתו. רק אחד עשה זאת בעבר – פנג'יו האגדי שזכה בחמישה כתרים עד פרישתו.

מול נלסון פיקה, ליתר דיוק לצידו, יתייצבו האריות של הספורט המוטורי – אלן פרוסט, שינסה אף הוא לזכות באליפות העולם – בשלישית; איירטון סנה, שעבר למקלרן יחד עם מנועי ההונדה; מנסל בוויליאמס, האוסטרי גרהארד ברגר מנצח הגראנד פרי האחרון ביפאן, שהחזיר לפרארי את כבודו האבוד. כולם ילחמו על התואר, אבל רק אחד יזכה. ■

NBA

אלכס דורון

שימו לב ללארי בירד. תמיד צריך לשים לב לג'ינג'י של "הירוקים" – אבל העונה, אולי יותר מכל. הוא חזר לליגה מפגרת הקייץ כש"אש יוקדת בעיניו", כדברי כמה מומחים שראוהו.

מקורביו שמו לב כי העובדה שבוסטון לא זכתה בכתר בעונה שעברה ולארי לא חיבק בזרועותיו החסונות את הגביע שהוא מכבד יותר מכל – פרס ה־MVP של השנה שאליו חתר, אחרי שלוש זכיות רצופות – פגעה בו באופן אישי.

אבל בירד, אימת הליגה, שב עתה לזירה לוהט מתמיד ונחוש־החלטה להצליח. אומרים כי הוא עתה חזק יותר מאי פעם, מסוגל העונה לתת הצגה אישית בלתי נשכחת ו"לכופף כמה גופות".

את הקייץ ניצל לארי לאימוני כושר מיוחדים, על פי תוכנית קפדנית שכללה לראשונה גם אימוני משקולות. התוצאה: הוא הוסיף כמה ק"ג של מסת־שרירים. יחד עם זאת הוא עתה גם מהיר יותר מאשתקד. מיבדק שנערך לו במחנה ההכנה לליגה, גילה עובדות מדהימות על זריזותו ומהירות תנועתו. איך התבטא מומחה אחר, שראה אותו ערב הליגה? – "לארי גם מהיר עתה כדי צעד אחד נוסף, יותר מאשתקד".

משחק רך מדי

לארי בירד, בעונתו ה־9 בנ.ב.א., הספיק כבר להכריז: "לא שקרתי על כל העבודה הרבה הזאת הקייץ, כדי שלא נזכה באליפות". הרמז היה ברור. הוא נושא עיניו לעונת־שיא וכדאי לזכור זאת.

העונה החדשה החלה עדיין תחת הרושם מסוּם העונה הקודמת, בה הפגינה בוסטון משחק רך מדי, לטעמם של מעריציה. היה זה ניגוד חריף לסגנון ולעוצמה עונה קודם־לכן, בה זכתה בכתר. את מחיר הרכות שילמה בוסטון בגדול, מול הלייקרס הרעבה, התוססת.

בחוגי הנ.ב.א. אומרים כי "השועל הזקן" רד אוארבך, נשיא הסלטיקס והמוח שמאחורי הצלחותיה, אינו טועה פעמיים, בוודאי לא ברציפות.

בעונה הקודמת היתה בוסטון רחוקה רק משחק אחד מהישג מרשים של ארבע עונות ברציפות עם מאזן של 60 נצחונות בליגה (עד הפליי־אוף). תבולה, פצועה וצולעת, בפליי־אוף, היא היתה רחוקה כדי שני נצחונות בלבד מהתואר ה־17.

את העונה החדשה, ה־42 של הנ.ב.א., החלה הסלטיקס במצב לא נוח ובלתי נסבל. ברשותה רק ששה שחקנים בריאים. הפורוואורד קוין מקהייל, מטובי הכוכבים בליגה, יהיה מחוץ לפעילות לפחות עד דצמבר, לאחר שנותח ברגלו. ביל וואלטון, שחרף גילו מסוגל עדיין לתרום לא מעט, לא יחזור לפחות עד מארס, גם הוא לאחר הניתוח המי־יודע־כמה ברגלו.

לדעת רבים לבוסטון החרכב הטוב ביותר שמסוגלת קבוצה בליגה להציב כיום; גרעין יציב שמסוגל לרוץ היטב. ארבעה מהחמישיה הראשונה, בריאים וכשירים למאבקים שהחלו ביום שישי שעבר. אלו הם לארי בירד – שכאמור נושא עיניו לעונת־סופר־דופר; רוברט פאריש – שוב בריא וכשיר במאה אחוז; דני איינג' ודניס ג'ונסון – שנה חמישית יחדיו בקו האחורי, בתפקידי מפתח. אמורים להשלימם: הגארד הותיק ג'רי סיסטינג או מגויים הסיבוב הראשון בדראפט האחרון, רג'י לואיס ממיכללת נורת'איסטרן.

קיי.סי.ג'ונס: יתר עומק

קיי. סי. ג'ונס, שהחל עונה חמישית כמאמן בוסטון, מצפה ממנה למה שקרוי בארה"ב "יתר עומק". יש לזכור כי היתה לה השנה בעיה חמורה: הגבלות השכר, במסגרת הסעיף בדבר תיקרת־שכר שנכלל בהסכם העבודה של השחקנים עם בעלי הקבוצות (נושא שהועבר לדיון משפטי), לא איפשרו לה לרכוש כשרון יקר, שעשוי היה בלי ספק לעזור לה ביעד שקבעה לעצמה.

ג'ונס החל בתהליך ההתחדשות של הסלטיקס כבר בעונה הקודמת. למדיניות הזאת, קוראים בבוסטון "המראה החדש". במסגרתה רכשה את ה"סמול פורוואורד" דארן דיי ואת קוני הנרי, עקב פציעות הותיקים סקוט וודמן וביל וואלטון.

למחנה ההכנה האחרון לעונה, באו 20 שחקנים. אוארבך והמנכ"ל שלו, יאן וולק, ממשיכו לתכנן מאחורי הקלעים. כמה מהרוקי'ס "נופנפו" בשלב ההתחלתי. בוסטון נשמה לרווחה, מעט, בעניין הגבלות השכר שהוטלו עליה, כשמכרה לסיאטל את וודמן ואת הרוקי סם ווינסנט, תמורת לא מעט מזומנים וחיכיון בדראפט הבא.

כדי למלא את החסר בתיפקוד שחקני הפנים, בחנה בוסטון אפשרות להביא את ברני קינג ואת מוריס לוקאס. אבל ברגע האחרון עלתה על אנטואן קאר, 2,07 מטר מאטלנטה. הגישו לו לחתימת הצעת חוזה שקשה לסרב לה: 4 מיליון דולאר לשבע שנים.

לארי האיום מבוסטון, הוסיף הקייץ לגופו מסת־שרירים מרשימה, שלא פגעה במהירותו, אלא שיפרה אותה והוא נכון עתה "לכופף כמה גופות" במאבקי הנ.ב.א. שהחלו בסוף השבוע שעבר ■ "הירוקים" מכים להחלמת מקהייל (בדצמבר) ותולים תקוות ב"מראה החדש" שלהם, במסגרת מדיניות ההתחדשות של השועל הזקן, רד אוארבך

[illegible]קביל מוכיח [illegible] 2 מטר, יכולת מרשימה ומשתפר [illegible] או'קורן, בעל וותק של שבע שנ[illegible] בנאטס ואחר כך כמה חודשים לא מוצלחי[illegible]לטס – מכרה בוסטון ברגע האחרון חזרה לנאטס. תחילה נוצר רושם שהוא נקלט, אבל התפוקה שלו לא היתה משביעת רצון – רק 4 נקודות בממוצע למשחק, והדרך החוצה היתה בלתי נמנעת.

בין הותיקים שיושבים הרבה על הספסל, מצויים דיי, פרד רוברטס, גרג קייט וריק קארלייל.

הביקורת על המאמן

קיי.סי. ג'ונס מורע לביקורת שנמתחה עליו כאילו הוא מקדם שחקנים חדשים באיטיות מופלגת. בשיחה עם העתונאי דייב או'הארה מבוסטון, דחה השבוע את הדברים הללו וקבע: "הגישה שלי היא שאם שחקן רוצה לשחק, עליו להוכיח לי שהוא ראוי להיות על המגרש ולא לחמם את הספסל".

ג'ונס אופטימי לגבי הסיכויים העונה. הוא הפתיע רבים בכך שקבע כי חרף חוסר ההצלחה, בסיום העונה הקודמת, היה דווקא מרוצה מביצועי חניכיו. "צריך להיות אובייקטיבי. אחרי הכל, עשינו דרך ארוכה עד לפליי־אוף וחסרו לנו רק שני נצחונות כדי לרכוש את האליפות. בהתחשב בעובדה שסבלנו מכמה פצועים, כבר מתחילת העונה ועד סיומה, היה זה הישג שלא נשכרנו", אמר.

25 שנה עברו מאז פרש בוב קוזי הגדול, לאחר 13 עונות בסלטיקס. הוא זה שעשה את בוסטון מפורסמת כל כך ב"פאסט־ברייק" שלה. גומתים אומרים כי "המראה החדש" של "הירוקים" עם הלהט־בעיניים של בירד, מזכיר להם את ה"מתפרצת המפורסמת" של קוזי, עם מגברייטורבו חרישים באחוריים.

יחד עם זאת ברור ש"הלחם והחמאה" של בוסטון הם לארי, רוברט פאריש ומקהייל, כשכולם בכושר שיא – ולשלישיה הזאת מצפים בדריכות. ■

WARNER HOME VIDEO

שורשים

סדרת הטלוויזיה הגדולה

על פי רב־המכר של אלכס

"Behold – the only thing greater than yourself"

פרק 6 פרק 5 פרק 4

WARNER HOME VIDEO

United Artists

מופץ ע"י: החברה הכללית למוסיקה (1973) בע"מ — הד ארצי רח' החילזון 4, רמת-גן, טל. (03)7525654

חד גדיא בת"א

צבי גלפרין

חד־גדיא במחוז ת"א א': כל הק־בוצות, לבד ממכבי הוד השרון, עם הפסדים. הוד השרון עדיין לא התמו־דד עם קבוצות הצמרת. מחוז זה, שוב נראה שיהיה המעניין מבין כל מחוזות הליגה לילדים. ברוש גבעתיים נראה לפי שעה ירוק יותר מברוש חולון, לא־חר הנצחון במשחק הדרמאטי 52–48. מכבי דרום ת"א ניצחה את ברוש גבע־תיים 36–33 וברוש חולון ניצחה את מכבי צבר ראשל"צ 41–38 – הפסדה הראשון של צבר מאז שנה ומחצה.

בניש משמר הנגב הצטרפה למוע־דון ה־100 בנצחה את גוש קטיף 116–13 (התוצאה וההפרש הגבוה ביותר עד כה). גם הפועל גולן ירושלים במועדון הזה אחרי שניצחה את אס"א י־ם 100–24.

"המשחק בין הפועל בת־ים למכבי ת"א במחוז שפלה, הופסק עקב "פלי־שת" שחקני כדורעף של בת־ים למגר־ש...

שיאים בנצחון משמר הנגב על גוש קטיף ■ הופסק משחק במחוז שפלה, בגלל כדורעף

נפשונית חולון. עומדים, מימין: עופר קרביץ (מאמן), גיא אוסטרוגוסקי, רן שפינר, שי בן זאב, רמי מישאלוב, אילן לוי, דודי ברק, אורן אהרוני, שמשון חן (מנהל המועדון), שמואל צימרמן (מנהל הקבוצה). כורעים: ניב נס, שי לאור, יצחק קלבו, איתי מישאלוב, מוטי אייזנברג, חיים משולם.

● גליל עליון: ג. עינות ירדן – מל־כיה 60–31, ג. עינות ירדן – מטולה 60–26, דפנה – קרית שמונה 49–25, שדה נחמיה – יראון 45–38, נאות מרדכי – מלכיה 46–24, נאות מרדכי – סאסא 50–33, סאסא – רמות נפתלי 28–26, ק. שמונה – רמות נפתלי 51–48.

● צפון: יסוד המעלה – איילת השחר 40–31, מרום גליל – חולתא 42–29, מרום הגליל – מתניים 38–35, קצרין – ראש פינה 66–33.

● עמק הירדן: טבריה – רמות גו־לן 66–19, לביא – עין דור 41–40, דגניה כ' – גוש חיספין 85–48, אפי־קים – בני יהודה 58–31, אשדות יעקב – בני יהודה 71–16.

● בית שאן: קישון יזרעאל – ניר דוד 52–30, יזרעאל – בקעת בית שאן 36–32, יזרעאל עפולה – עין חרוד אי־חוד 58–25, ניר דוד – יזרעאל עפולה 55–31, בקעת בית שאן – מעלה אפ־רים 30–25, קישון יזרעאל – מעלה אפרים 50–23, שדה אליהו – בית שאן 51–40.

● עמקים: דברת – יפעת 61–29, עוגר עפולה – דברת 42–27, הרי אפ־רים – נהלל 44–39, נצרת עלית – הרי אפרים 62–15, מרנין טבעון – יפ־עת 69–41, מגידו שומריה – יקנעם 99–21, קרית טבעון – יקנעם 49–26, מרנין טבעון – קישון העמק 66–26, קישון העמק – קרית טבעון 61–41.

● מטריץ: מכבי כרמיאל – אליצור עכו 62–50, הפועל נהריה – מכבי כר־מיאל 88–29, בני ביאליק – משגב 38–13, בני נהריה – קרית צפון 81–26, כפר יאסיף – קרית צפון 42–35, נהריה – הפועל כרמיאל 54–25, נהר־יה – מג'דל כרום 72–11, בני נהריה – מג'דל כרום 41–36, הפועל כרמיאל – בני נהריה 41–37.

● חיפה: קרית ביאליק – קרית אתא 56–21, יגאל חיפה – קרית שמו־אל 61–24, צור שלום – קרית שמואל 53–31, כפר גלים – שלום קרית אתא 41–32, קרית ים – חיים חיפה 72–13, הר הכרמל – עירוני מוצקין 48–34, יוסף חיפה – צור שלום 98–15.

● חדרה: מכבי חדרה – גן שמואל 41–36, גן שמואל – שדות ים 66–11, גן שמואל – ג'ת 68–30, גבעת אולגה – בנימינה 42–33.

● שומרון: גבעת חיים מאוחד – כפר הרא"ה 51–16, מגל – בחן 50–7, יהודה חדרה – בחן 38–20, מגל – בית יצחק 42–29, גבעת חיים איחוד – כפר ויתקין 42–18, גבעת חיים מאוחד – מכמורת 57–22.

● נתניה: אל.מ.ס. נתניה – אלי־צור נתניה 68–4, בני בית יצחק – אבן יהודה 53–37, חרות – געש 59–41, הפ.נתניה – געש 60–39, געש – מכבי נתניה 54–22, חרות – הפועל נתניה 38–32, כפר חיים – שפיים 43–41, שפיים – הפ. נתניה 49–43, קובה נת־ניה – תפוז אבן יהודה 35–24.

● שרון: יחדיו רעננה – מכבי כפ"ס 46–31, הפועל כפ"ס – צפון רעננה 58–32, שקד רעננה – חרוב רעננה 70–34, שקד רעננה – אלפי מנשה 65–39, סביון כפ"ס – מכבי כפ"ס 82–51, סביון כפ"ס – מזרח רעננה 64–10, מזרח רעננה – צפון רעננה 37–20.

● פ"ת: הפועל פ"ת – הצעיר רמת השרון 2–0 (טכני), אליאנס – הצעיר רמת השרון 43–39, הרס גבעתיים – אריאל 65–36, הרס גבעתיים – אליא־נס 63–30, הפועל הרצליה – כלנית הוד השרון 53–23, גבעת שמואל – מודיעים 33–20, הפועל פ"ת – כלנית הוד השרון 50–36, גבעת שמואל – חרוב רעננה 46–40.

● דן: בני ברק – בית"ר ר"ג 49–36, מ.רמת אביב – בני ברק 44–35, מ.רמת אביב – משהב ר"ג 35–31, בית"ר ת"א – תפוח ק.אונו 50–47, בית"ר ר"ג – מכבי פ"ת 53–32, סער ר"ג – מכבי פ"ת 46–37.

● ת"א א': דני רמה"ש – נוה דוד רמלה 2–0, הוד השרון – דני רמה"ש 60–52, הוד השרון – אליצור בת ים 70–34, מרכז ר"ג – נוה דוד 57–36, צבר ראשל"צ – אשכול פ"ת 69–11, ברוש גבעתיים – מכבי רעננה 63–37, מכבי דרום – בני יהודה 54–33.

● ת"א ב': ארז רמה"ש – בת ים דרום 31–29, שלום ר"ג – נרקיס הוד השרון 48–33, מרכז רעננה – ארז רמה"ש 53–44, נוה דוד – שמואל ק.אונו 44–29, נוה דוד – אתרוג גבע־תיים 56–55, ערן פ"ת – שמואל ק.אונו 47–36, נרקיס הוד השרון – הדס חולון 39–36, מכבי ת"א – הדס חולון 43–28, הפועל ת"א – מכבי ת"א 54–48.

● שפלה: נפשונית – נוה גולן 41–27, צפון ר"ג – נפשונית 59–15, בני ברית יפו – לב ת"א 34–7, תל כביר – בני ברית 37–22, אורן חולון – הפועל בת ים 58–6, הפועל בת־ים – מכבי יפו 40–38, אלון גבעתיים – נוה גולן 44–16, אלון – צפון ר"ג 60–32, אורן חולון – מתנס תל כביר 60–38.

● מרכז: נוה מונסון – לוד 52–16, ניצן ראשל"צ – ברכור 2–0, ניצן רא־של"צ – הרצל יהוד 61–16, מכבי מר־כז ת"א – הרצלה יהוד 48–25, מרכז ת"א – יהוד 60–21, צפון בת־ים – רמת אפעל 34–32.

● שורק: עירוני רחובות – אריה נ"צ 51–28, נ"צ – עירוני רחובות 49–41, אריה נ"צ – מכבי רחובות 35–33, רימון ראשל"צ – נען 63–28, ג.ברנר – כפר גבירול 52–35, ה. רא־של"צ – רמת אליהו 35–25, הפ. רא־של"צ – כפר גבירול 48–27.

● ירושלים: רימון י־ם – אליצור גוש עציון 40–23, מכבי י־ם – הפועל י־ם 90–27, מטה יהודה – רימון 43–40.

● דרום א': א.ס. אשקלון – הפ. אשדוד 58–28, א.ס. אשקלון – גדרה 72–24, גדרות – בניה 36–34, מכבי גדרה – כוכב מיכאל 38–23.

● דרום ב': בניש מ. הנגב – נתי־בות 50–34, אשכול צפון – גוש קטיף 55–19, עירוני ק.גת – זית 54–21.

● נגב: מכבי ב"ש – עומר 33–30, עומר עומרים – מכבי ב"ש 66–12, תמר ערד – אשכול 49–15, רמת הנגב – תמר ערד 53–33, רביבים – רמת הנגב 93–37, רביבים – אליצור דימו־נה 43–40, ערד – בניש חצרים 47–36, הפועל ב"ש – עומר עומרים 49–47, עומר עומרים – בניש חצרים 64–51, אשכול – חבל אילות 39–27, בניש חצרים – חבל אילות 50–42.

